

Op te bergen
in de band van
13 december 2000

*de leden van de commissie wordt
verzocht hun eventuele opmerkingen
binnen acht dagen na ontvangst aan
de secretaris van de commissie
mede te delen.*

Verslag

van de vergadering van de Statencommissie Cultuur en Welzijn

gehouden op 22 november 2000

INHOUD

Opening	2
Mededelingen	
Verslag van de vergadering van 18 oktober 2000	
Ingekomen stukken	2
IPO-aangelegenheden	2
Rondvraag	2
Actieprogramma cultuurbereik 2001-2004	3
Actieprogramma jeugdzorg 2001	16
Subsidiëring projecten in kader van acti- teiten zorg en algemeen welzijnsbeleid	26
Herbouw Vervenershuisje	26
Sluiting	27

STATENCOMMISSIE CULTUUR EN WELZIJN

Verslag van de vergadering van de Statencommissie Cultuur en Welzijn, gehouden op 22 november 2000 in het provinciehuis te Assen.

Aanwezig:

J.R. Dijkstra (PvdA, voorzitter)
mevrouw W.H.H. Ceelen (PvdA)
mevrouw M. van Dijk (D66)
mevrouw W.F.C. Dirks (GroenLinks)
mevrouw M. Duran (D66)
W. Hoekstra (OPD)
mevrouw H. Kempe-Foekens (GPV/RPF)
mevrouw N. Nieuwenhuizen (OPD)
J. Prinsen (PvdA)
mevrouw J. Schipper (VVD)
S.A. van der Schoot (Ouderenpartij)
mevrouw M.Ch.A. Smilde (CDA)
mevrouw G.H. Smith-Bults (GroenLinks)
A. Wendt (GPV/RPF)
mevrouw K. Westerkamp-Exoo (CDA)
H. Zomer (CDA)

Voorts aanwezig:

mevrouw M.W. Brink-Massier (PvdA,
gedeputeerde)
mevrouw G. de Vries-Leggedoor (CDA,
gedeputeerde)
G.J.H. Baltink (secretaris)
G. Bosschers
S.J. de Jonge
C. Opmeer

Met kennisgeving afwezig:

J.J. van Heukelum (VVD)
J. Kaspers (VVD)
mevrouw M. Looman-Struijs (PvdA)
K. Niemeijer (Ouderenpartij)

1. Opening

De VOORZITTER opent de vergadering.

2. Mededelingen

Mevrouw BRINK deelt mee dat zij op de radio gehoord heeft over de hapering in de samenwerking tussen de Provinciale Bibliotheekcentrale (PBc) en de bibliotheek in Emmen. Het is wenselijk dat de bibliotheek in Emmen samengaat met de PBc. Over dit harmonisatieproces, de herstructurering van het bibliotheekwezen en hetgeen daarover in het Interprovinciaal Overleg (IPO) is behandeld, kan de commissie binnenkort een brief van de zijde van het college verwachten waarin de laatste stand van zaken met betrekking tot het bibliotheekwezen in Drenthe wordt weergegeven en dit wordt afgezet tegen de stand van zaken in de overige provincies.

3. Verslag van de vergadering van 18 oktober 2000

Het verslag wordt conform het ontwerp goedgekeurd en vastgesteld.

4. Ingekomen stukken

4.1. Brief van gedeputeerde staten van 18 oktober 2000, kenmerk 29/7.1/2000003549, inzake bestedingen uit provinciaal onderwijskrediet

Deze brief wordt voor kennisgeving aangenomen.

4.2. Brief van gedeputeerde staten van 1 november 2000, kenmerk 44/6.17/2000004792, inzake uitvoering motie over mentorprogramma's in het onderwijs

Mevrouw DIRKS merkt op dat het er nu toch op lijkt dat de mentorprogramma's eens wat uitgebreider in de commissie besproken gaan worden. Het heeft erg lang geduurd. Het onderzoek van STAMM hierover is zo goed als klaar en morgen is er een bijeenkomst van decanen over mentorprogramma's waar spreekster een inleiding zal houden en in deze brief wordt ook gerefereerd aan het draagvlak dat tijdens die bijeenkomst zal moeten blijken. Voordat in april het stuk werd ingediend, heeft zij

al eens een draagvlakmeting gedaan en naar aanleiding van die draagvlakmeting is de uitnodiging gekomen om daar met de decanen overleg over te hebben. Nu sluit dit niet geheel aan bij de procedure zoals zij zich deze had voorgesteld, omdat de provincie eerst beleidsmatig de zaken op een rijtje wil hebben, alvorens er op de uitvoering van de mentorprogramma's kan worden ingegaan. Hoewel spreekster dus erg blij is dat het er nu eindelijk van komt, klopt het volgens haar niet helemaal dat niet eerst een aantal beleidsmatige zaken op een rijtje worden gezet alvorens aan de slag te gaan met de uitvoering van de programma's. Tijdens de bijeenkomst met de decanen zal het met name gaan om aspecten van uitvoering van de programma's. Het is dus jammer dat het allemaal wat langer heeft geduurd en dat er niet eerst een discussie in de commissie en in de staten heeft plaatsgevonden over de beleidsmatige aspecten.

Mevrouw BRINK antwoordt dat tijdens de bijeenkomst met de decanen ook inhoudelijke aspecten aan de orde zullen komen. Binnenkort zal het college, indien alle relevante informatie binnen is, zo snel mogelijk met de commissie om de tafel gaan om over de mentorprogramma's te spreken.

5. IPO-aangelegenheden

Er worden geen vragen gesteld of opmerkingen gemaakt naar aanleiding van IPO-aangelegenheden.

6. Rondvraag

Mevrouw SMITH is de afgelopen periode tot tweemaal toe in de leeskamer van het provinciehuis geweest terwijl er geen stukken ter inzage lagen die wel ter inzage hadden moeten liggen. Dat vond spreekster erg vervelend. De laatste keer ging het om het gehele pakket aan stukken rondom het Actieprogramma cultuurbereik dat niet ter inzage lag en daarvoor is zij tot tweemaal toe voor niets naar het provinciehuis gereden. Zij dringt erop aan dit in het vervolg beter te regelen.

De heer HOEKSTRA merkt op dat Drentse Taol niet specifiek in de begroting is genoemd maar dat dit onder de PBc valt. Hij zou het overzichtelijk vinden wanneer Drentse Taol afzonderlijk vermeld zou worden. Hij heeft ook gehoord dat er nogal

wat ziekteverzuim bij Drentse Taol is in verband met langdurige ziektes. Hij vraagt zich af of er een ziektekostenverzekering is afgesloten voor het personeel van Drentse Taol. Wat gebeurt er met het geld dat vrijkomt als deze verzekering tot uitkering overgaat?

De heer VAN DER SCHOOT antwoordt dat er in het kader van welzijn vele miljoenen naar Drenthe zijn gegaan en verzekeringsmaatschappijen en zorgkantoren dienen die gelden te verdelen om wachtlijsten weg te werken. Er bereiken spreker berichten dat die gelden onder anderen worden aangewend om computers te vervangen en verbouwingen te verrichten, teneinde de wensen van bobo's te honoreren, terwijl deze gelden niet het verpleegkundig personeel ten goede komen. Is het niet mogelijk om in het kader van de provinciale welzijnsvisie toch met zorgkantoren en verzekeringsmaatschappijen te gaan praten over een adequate verdeling van deze gelden?

De heer ZOMER heeft in de vorige vergadering gesproken over de evaluatie van de verzelfstandiging van het Drents Museum. In de brief van 5 september 2000 die daaraan ten grondslag lag, stond een opmerking dat het college had besloten om f 100.000,-- voor personele kosten aan het Museum te geven. In die vergadering heeft spreker gesuggereerd dat hij daar nog wel eens over wil praten als er een statenstuk van zou komen. Na de vorige vergadering werd spreker op de schouders getikt door de plaatsvervangend directeur-griffier die aangaf dat er over de verzelfstandiging van het Drents Museum geen stuk meer zou worden uitgebracht aangezien dit om een zaak van het college zou gaan. Enkele jaren geleden is besloten om het Museum te verzelfstandigen en er is een bruidsschat meegegaan, zodat er een stuk zou moeten worden voorgelegd waarin werd voorgesteld om een extra subsidie aan het Museum te geven. Nu is er echter gekozen om het bedrag van f 100.000,-- onderhands aan het Museum te geven en daar later melding van te maken. Vindt de gedeputeerde echter bij nader inzien niet dat deze zaak aan de staten had moeten worden voorgelegd?

Mevrouw BRINK antwoordt dat zij erop zal toezien dat stukken waarvan is toegezegd dat deze ter inzage zullen liggen, ook daadwerkelijk ter inzage liggen. De heer Hoekstra spreekt over Drentse

Taol. Indien spreekster de commissie een brief zendt over de herstructurering van de bibliotheek, waar Drentse Taol onder valt, zal zij ook een alinea wijden aan datgene wat de heer Hoekstra vraagt. Dat er veel ziekteverzuim bij Drentse Taol is, is een feit. De vraag van de heer Van der Schoot over besteding van gelden in het kader van de zorg, zal spreekster doorgeven aan mevrouw De Vries. Het bedrag van f 100.000,-- dat aan het Drents Museum is gegeven, heeft alleen te maken met het personeel, en dat is besluitvorming die is gedelegeerd aan het college. Het betreft geen subsidie waar het Museum mee kan doen wat het wil, want dan had het voorstel via de staten moeten worden gedaan. De extra gelden die voornamelijk betrekking hebben op personele kosten die voortvloeien uit de verzelfstandiging van het Drents Museum en die gedekt worden door het Fonds flankerend beleid, worden beschikbaar gesteld door het college, aan welke besluitvorming rondom dergelijke zaken gedelegeerd is.

De heer ZOMER merkt op dat het geven van gelden aan een zelfstandige instelling eigenlijk via de staten zou moeten gebeuren.

De heer VAN DER SCHOOT en mevrouw SCHIPPER ondersteunen de opvatting van de heer Zomer in dezen.

Mevrouw DURAN vraagt naar de oorzaak van het hoge ziekteverzuim bij Drentse Taol.

Mevrouw BRINK antwoordt daarvoor geen reden aan te kunnen geven. Soms zijn mensen nu eenmaal langdurig ziek en om vast te stellen waarom personeelsleden van Drentse Taol langdurig ziek zijn vindt spreekster geen taak van haar. In een kleine organisatie met maar twee of anderhalve kracht, gaat ziekteverzuim meteen zwaar drukken op het verzuimpercentage en de organisatie.

**7. Statenstukken 795 en 795a,
Actieprogramma cultuurbereik
2001-2004
(Voorstel q. Najaarsnota 2000)**

De heer WENDT merkt op dat in dit statenstuk enige concretisering van het cultuurbereik wordt gegeven. Allereerst valt de verhoging van de provinciale bijdrage op. De verhoging wordt afdoende verklaard, maar wat was er gebeurd indien de staten een maand geleden wel gelijk

akkoord waren gegaan met het oude statenstuk 795? Dan had de commissie nu reeds een wijzigingsvoorstel bereikt. Toont dit de onduidelijkheid met betrekking tot deze materie aan, of is dit puur toeval? Nu is een maand verstreken en constateert spreker dat er vanuit de gemeenten zeer mager gereageerd wordt op de mogelijkheid om projecten in te dienen. Dat vindt zijn fractie treurig. Ook bij andere voorstellen en projecten is te lezen dat programma's nog niet nader zijn ingevuld. Er wordt geoptimaliseerd en geprogrammeerd en het is dus afwachten wat er daadwerkelijk uit deze globale termen naar voren komt. Hij stemt in met het accent op cultuur en school. Het bestaat ook niet om voor zo'n f 200.000,-- dit onderdeel uit te voeren. Vandaar dat het college uit onderdeel a. met betrekking tot cultuurbereik zo'n f 300.000,-- overhevelt naar onderdeel b. cultuur en school. Hij stemt met die overheveling in, want ook cultuur en school is immers cultuurbereik gericht op de jongeren? Voor alle projecten, zo wordt er gesteld, is f 2 miljoen te weinig. Dat is echter nog maar de vraag. Er wordt getoetst door onafhankelijke deskundigen aan de hand van onder meer Drentse regels. Dat betekent dat er mogelijk projecten afvallen. Het is dus nog maar de vraag of al het geld bij voorbaat onvoldoende is. Zijn fractie vindt dat er maar van start moet worden gegaan voor het jaar 2001. Besluit 5 houdt onder anderen in dat over ongeveer een jaar bij de algemene beschouwingen 2002 wel weer verder zal worden gekeken en zal worden bepaald of het de moeite waard is om verder te gaan. Voorlopig lijkt het spreker goed om een begin te maken, hoewel hij het jammer vindt dat er nog steeds weinig projecten zijn ingediend.

De heer ZOMER merkt op dat er sinds de behandeling van statenstuk 795 op 13 september 2000 gelukkig het een en ander is veranderd. In de eerste plaats is het statenstuk 795a een geconcretiseerd programma geworden voor het jaar 2001. Er is ook in afwijking van statenstuk 795 gevraagd om alleen voor het jaar 2001 een bedrag beschikbaar te stellen en niet zoals in 795 ook voor de jaren 2002 tot en met 2004. Deze twee zaken komen in belangrijke mate tegemoet aan wensen die in de commissie zijn geuit en komen in ieder geval aan de wensen van zijn fractie tegemoet. Het is ook goed dat er nog niet is besloten over dit programma en wat dat betreft sluit hij aan bij de woorden van de heer Wendt over de financiën. Een belangrijke vraag die nu gesteld moet worden is de volgende. Het

programma heet Actieprogramma cultuurbereik. De provincie wil meer mensen bereiken met cultuur en zijn vraag is dan ook wat het programma, zoals dat voor 2001 nu gepresenteerd wordt, oplevert aan extra mensen die in aanraking komen met cultuur? Wat is het concrete resultaat van het programma? Spreker vraagt zich voorts af hoe het uitnodigingsbeleid geweest is voor de vergadering van 30 oktober 2000, waarin in een veel te kleine kamer in het provinciehuis veel mensen bij elkaar zaten. Spreker heeft tijdens die bijeenkomst geen helder beeld gekregen wie daarvoor zijn uitgenodigd. Naar aanleiding van pagina 5 van het stuk, waarin getallen worden genoemd voor bedragen die beschikbaar zijn uit het Bestedingsplan beeldende kunsten, staat tevens een "Bijdrage Assen" genoemd. Wat wordt daarmee bedoeld?

De belangrijkste vraag voor het CDA is de volgende. Op pagina 1 van de beleidsbrief 795a staat onderaan de pagina bij de argumenten op 1.1.1. dat het college wenst voor sommige terreinen de mogelijkheid te houden om het vraaggerichte beleid aan de kant te zetten en aanbodgestuurd te gaan werken om belangrijke waarden omhoog te houden die de provincie voor de samenleving belangrijk vindt. Welke waarden zijn dat dan? Hoe denkt het college dit concreet gestalte te gaan geven?

Mevrouw SCHIPPER sluit zich aan bij hetgeen het CDA gezegd heeft over de passage op de eerste brief. Het gaat daar om datgene waarop de VVD-fractie de vorige keer ook al heeft gereageerd. Bij de vaststelling van het herijkingsprogramma kwam ook een dergelijke zin voor en ook toen heeft spreekster gereageerd. Zij vindt het verbazingwekkend dat deze zin op die manier weer in het stuk staat.

Spreekster wil verder geen opmerkingen meer maken over het actieprogramma, want over de doelstellingen is de vorige keer al gesproken. Wel zal zij beoordelen of de gevraagde concrete invulling er nu is in het plan. Kijkend naar het verslag van de bijeenkomst en het overzicht van de plannen van de gemeente, dan geeft dat een veel beter inzicht in de deelname van gemeenten en organisaties. Daar is door de commissie ook om gevraagd en dat is nu duidelijk geworden. Zij constateert dat de plannen er gelukkig wel zijn, maar het moet haar ook van het hart dat vooral de eventuele beschikbaarheid van geld door gemeenten een somber licht werpt op het belang dat gemeenten hechten aan cultuurbeleid. Daar

heeft zij afgelopen zaterdag een aardig artikel over in het NRC Handelsblad gelezen van de hand van de heer Bomhoff. Dit artikel gaat over de overschatting van overheden ten aanzien van de landelijke culturele infrastructuur voor het vestigingsklimaat van bedrijven en daarin wordt zij bevestigd in wat gemeenten ervoor over hebben. Zij hoopt dan ook dat van de programma's voor 2001 zoveel werking uitgaat dat ook andere gemeenten zullen inspringen. Verwarrend is dan ook de verhoging van het bedrag en dat dit nu pas helder is geworden. Misschien kan de gedeputeerde dat nog eens uitleggen? Ook vindt spreekster dat motie k. die bij de vorige algemene beschouwingen is ingediend gerealiseerd dient te worden. Zij heeft de neiging om vast te stellen dat die gemeente beloond wordt die als eerste een concreet actieplan heeft ingediend, want dan mag dat van spreekster automatisch wel de cultuurgemeente van Drenthe worden. Ten aanzien van het festivalbeleid ondersteunt zij het gegeven dat voorzien is dat dit nu van de grond komt, maar spreekster noemt dit festivalbeleid omdat er een zin in het stuk staat dat de herijtingsoperatie zoveel beslag heeft gelegd op de tijd, dat dat niet gerealiseerd moet worden. Als er weer aan zo'n traject wordt begonnen zal toch moeten worden gekeken welke implicatie dit heeft op het reguliere werk. Verder wil zij de beeldende kunst en -vormgeving ook uit het programma lichten. Volgens spreekster wil het Rijk minder of helemaal geen aandacht besteden aan het vormgevingsbeleid, want het Rijk wil het instituut dat er op dat gebied is in Nederland niet meer subsidiëren. Zij vraagt zich dan ook af of er nog wel zo het accent moet worden gelegd op vormgevingsbeleid. Spreekster zou het erg jammer vinden als het niet meer zou gebeuren, want het is een belangrijk onderdeel van het gehele pakket. Er is tevens sprake van een aankoopregeling voor kunst. Als dat een regeling is voor aankoop van kunst van Drentse kunstenaars, dan vraagt spreekster dit aspect samen met de kunstuitleen en mogelijke subsidiëring daarvan nog eens op de agenda te plaatsen. De start in 2001 kan wat spreekster betreft gemaakt worden. Wel vraagt zij om geïnformeerd te worden over de ingediende projecten voor het vervolg van het traject, teneinde ook wat zicht te houden op de bereidheid van gemeenten in Drenthe.

De heer VAN DER SCHOOT merkt op dat het Actieprogramma cultuurbereik meer is geconcretiseerd. De verhoging van de bijdrage is

al genoemd en de reacties zijn gering. Het is dit keer begeleid door een advies van mevrouw Van Otterloo. Een typisch Nederlandse vraag daarbij is wat dat gekost heeft. Spreker heeft gekeken naar de doelstellingen die erin zijn verwoord op pagina 3. De term wordt meteen ontkracht door de aanduiding dat er accenten worden gelegd en dat is natuurlijk wel iets anders. Met kromme tenen leest spreker slogans als "U kunt de kunst brengen naar de mensen in hun directe omgeving via kleinschalige projecten". Spreker wist niet dat het zo simpel was. Investeren in de jeugd betekent dat via de kinderen de ouders makkelijker kunnen worden bereikt. Elke onderwijsgevende zal kunnen vertellen dat van de leerlingen uit het vmbo de ouders buitengewoon moeilijk zijn te bereiken. Zelfs bij het vwo wordt het misschien nog wel moeilijker. Een en ander is erg gemakkelijk weergegeven in het stuk en voor dergelijke adviezen wordt ook betaald. De provincie heeft uitstekende mogelijkheden voor het zichtbaar maken van haar cultureel vermogen, alsmede van culturele planologie. Het betreft hier zomaar drie van de negen zogenaamde doelstellingen die in dezelfde vorm zijn vermeld. Wellicht kan het college zijn vraag billijken als hij vraagt wat het college daarvan vindt? Aldus is ook de visie op meetbare doelen en resultaten van een ontstellend vrijblijvende kijk op meetbaarheid. Zie daarvoor ook pagina 9 van dat geschrift. Wat moet het provinciehuis met dit onmeetbare verhaal? De financiële onderbouwing is nattevigerwerk en dat is erg jammer. Hij kan zich nog steeds niet voorstellen dat het Ministerie van Onderwijs, Cultuur en Wetenschappen (OCenW) goedkeuring aan dit verhaal geeft, tenzij de provincie kan profiteren van een black-out bij dit ministerie. Het voorstel heet Actieprogramma cultuurbereik en wordt onderverdeeld in cultuurbereik, cultuur en school en beeldende kunst en vormgeving. De minister vindt het prima als gelden voor cultuurbereik meteen worden aangewend voor cultuur en school en dat kan hij als zinnig beschouwen, want er wordt dan bij een bron begonnen. Daar moet dan ook inderdaad een hecht en degelijk plan aan ten grondslag liggen en daarin heeft spreker wel wat hoop gekregen, want gisteren hoorde spreker op Radio Drenthe een aantal onderwijsinstellingen die met kunstenaars in aanraking zijn geweest. Het kan dus wel degelijk, maar een en ander zal toch planmatiger moeten worden weergegeven dan in dit stuk als actieprogramma wordt aangegeven zonder dat hij actie ziet. Het actieprogramma moet aangeven wat de provincie wil, wie wat doet, hoe

dat wordt gedaan en wanneer en wat het gaat kosten. Spreker wil niet zijn reactie van de vorige keer herhalen, maar het blijft toch wat vaag. Spreker vindt echter wel dat er mee doorgedaan moet worden, dus geeft hij het programma het kleinste voordeel van de grootst mogelijke twijfel.

De heer HOEKSTRA heeft toch wat nadere concretisering in het voorliggende statenstuk 795 bespeurd, maar wat hij nog mist is wat er tot nu toe is gebeurd en welke groepen nu meer of minder geld krijgen. Ook wil hij het hebben over een stuk continuïteit, want er komt meer geld beschikbaar terwijl spreker de garantie wil hebben dat die continuïteit gewaarborgd wordt en dat niet alle groepen die tot nu toe geld kregen van de provincie in onzekerheid blijven, want dat is fnuikend voor de creativiteit. Spreker verwijst ook nog eens naar het beroemde rapport van Anne van Otterloo, waarin staat dat er vanuit de provincie ontzettend veel initiatieven en aanvragen komen met betrekking tot de invulling van amateurkunst en dergelijke. Spreker denkt dat niet opnieuw het wiel hoeft te worden uitgevonden met veel dirigisme en coördinatie van bovenaf, maar de overheid dient zoveel mogelijk in te haken op datgene wat er vanuit de samenleving komt. Dan dienen zich misschien ook veel projecten aan en komen er initiatieven uit de gemeenten. Waar zijn fractie heel veel moeite mee heeft, is de invloed van staatssecretaris Van der Ploeg. Op pagina 2 van de beleidsbrief staat ook dat het Ministerie van OCenW zijn goedkeuring aan het plan moet geven. Verderop staat nog eens geschreven dat OCenW goedkeuring moet geven aan het plan. Bekend is dat mijnheer Van der Ploeg een aantal doelstellingen heeft en dat moet maar net passen op de Drentse doelstellingen. Hij heeft er moeite mee om die van buitenaf opgelegde doelstellingen zomaar te implementeren op de Drentse situatie. Staat de provincie nu onder curatele van de heer Van der Ploeg en wanneer het hem niet behaagt, doet hij dan de geldkraan dicht? Wat stellen die eisen van de heer Van der Ploeg voor? Verder kaart hij de overhead, die ter sprake komt in het stuk, aan. Bij het Erfgoedhuis heeft spreker al gezien dat er ineens een dure directeur wordt gezet op instellingen die gewend zijn om zichzelf aan te sturen. Hier heeft hij moeite mee, want op zich verdwijnt er zo heel veel geld aan overhead. Er zijn namelijk heel veel mensen bezig met het maken van plannen en het aansturen, zonder dat er in het veld iets gebeurt. Hij geeft er dan ook

prioriteit aan dat een en ander vanuit het veld naar voren wordt gebracht.

Mevrouw DIRKS merkt op dat haar verzoek om dit stuk aan te houden destijds was ingegeven door drie punten. Het ging namelijk om de criteria, het dekkingsvoorstel en de relatie met het herijkingsbeleid. Ten aanzien van de criteria meent zij dat deze in dit statenstuk een stuk duidelijker zijn geworden voor gemeenten en organisaties die daarop in kunnen spelen. Het enthousiasme dat aanwezig is bij organisaties en gemeenten en die werd geuit tijdens de bijeenkomst, maakte haar duidelijk dat het belangrijk was dat de criteria duidelijk waren, want daardoor kunnen organisaties nu pas plannen maken. Als het vaag blijft, dan weten organisaties ook niet op welke manier zij hierop kunnen inspelen. Dat er nog niet zoveel uitgewerkte plannen zijn, maakt haar niet meteen pessimistisch. Zij denkt dat er een wervende werking kan uitgaan van gemeenten die met goede plannen komen, maar dat er ideeën zijn is prima. Zij had niet verwacht dat er al in detail plannen zijn uitgewerkt en voor haar was het dan ook van belang dat de criteria duidelijk zouden zijn en dat mensen aan de gang kunnen met het maken van plannen. Volgens spreekster gebeurt dat ook en zij verwacht dan ook dat er nog veel meer goede plannen zullen komen. Het is inderdaad van belang om te weten of er inderdaad echt meer mensen bereikt zijn. Wat dat betreft voldoet dit stuk aan het verzoek om dat te verbeteren. Ten aanzien van de relatie met het herijkingsbeleid, zal daarop deze middag nog terug worden gekomen. Wel wordt in dit stuk ingegaan op de wijze waarop het samen met de gemeenten tot stand zal komen. Als het echter gaat om vraaggericht beleid, dan wordt er ook een relativerende opmerking gemaakt. Op zich vindt zij dat terecht en zij denkt dan ook dat niet alleen strak moet worden gekeken naar de vraag maar ook signalen als vraag moeten worden gezien en opgevangen. In dat geval worden vragen niet letterlijk geformuleerd, maar kunnen ook signalen als zodanig worden opgevat. De provincie dient dus alert te blijven op signalen. Een signaal kan een hiaat in het aanbod betreffen, maar ook een hiaat in deelname van een bepaalde groep. Een dergelijk signaal dient serieus te worden genomen en vormt in die zin ook een vraag. Wat dat betreft ziet zij toch ook wel de aansluiting met het herijkingsbeleid. Dergelijke signalen worden afgegeven wanneer de bezoekers en deelnemers aan culturele activiteiten niet afkomen op het

culturele aanbod dat er ligt. In dat geval sluit het aanbod niet aan op de groep waarvoor het wel bestemd is.

De heer ZOMER merkt op dat het college nu aangeeft dat ondanks dat er geen vraag naar is, toch zaken zullen worden aangeboden.

Mevrouw DIRKS antwoordt dat zij de formulering ook niet helemaal duidelijk vindt. In het stuk staat dat de provincie een eigen verantwoordelijkheid heeft voor wat betreft bepaalde aspecten in de samenleving, terwijl spreekster vindt dat de provincie ook in dient te gaan op bepaalde signalen die vanuit de samenleving komen. De nuancering tussen vraaggestuurd, en signaalgericht beleid, alsmede de nadruk op de eigen verantwoordelijkheid die de provincie voor het aanbod heeft, moet veel meer tot uiting komen bij de vergadering die nog vanmiddag zal plaatsvinden en waarbij het herijkingsbeleid ter sprake komt. Het geldt namelijk niet alleen voor dit onderdeel van het cultuurbeleid. Spreekster blijft grote bezwaren houden tegen het dekkingsvoorstel, want er vindt een erg grote aanslag op het Fonds culturele infrastructuur plaats. Weliswaar is het logisch dat het ergens uit betaald moet worden en er ligt ook wel een relatie met de culturele infrastructuur, maar zij maakt zich zorgen over andere zaken die ook uit het fonds betaald werden en waarvoor dan mogelijk toch een tekort ontstaat. Zo denkt spreekster aan de festivals, want er wordt namelijk wel gesproken over ondersteuning van de festivals maar ten aanzien van de uitvoering wordt hier niet over gesproken. Zij is dan ook bang dat er op bepaalde gebieden tekorten zullen ontstaan en hoopt niet dat de provinciale portemonnee dicht blijft en dat daardoor heel belangrijke culturele manifestaties of activiteiten in de knel komen.

Mevrouw DURAN constateert dat er sinds de vorige vergadering en een onderzoeksrapport, toch nog veel van de kritiek op dit statenstuk overeind is gebleven. Dat beluistert spreekster dan ook bij andere fracties en dat geldt ook voor D66. Zij vindt dat het stuk er inhoudelijk op vooruit is gegaan en met de accenten die er inhoudelijk in worden gelegd kan zij zich dan ook verenigen. Er is echter meer dan alleen deze accenten. De fractie van GPV/RPF heeft aangevoerd dat er nog maar weinig is ingevuld en ook andere fracties hebben aangehaald dat gemeenten weinig geld en menskracht hebben, zodat er nog ongelooflijk veel moet gebeuren. Het grootste probleem voor

D66 blijft de relatie met de herijking en het financiële aspect daarvan. Er wordt hier een soort van pre-prioriteit gelegd en dit vindt spreekster onzuiver en onzorgvuldig. In de herijking moeten immers nog prioriteiten gesteld worden, alsmede ook op het vlak van cultuur, welzijn en zorg. Spreekster vindt dat de gedeputeerde hier voor Sinterklaas speelt. Er wordt nu met cadeaus gestrooid, maar straks is de zak leeg en het college weet wat er onder in de zak zit. Datgene krijgen dan ook de overige instellingen die nog in dit fonds moeten meedelen bij de herijkingsoperatie.

Mevrouw SCHIPPER merkt op dat het bij dit project gaat om extra geld. De reguliere gelden voor cultuur blijven toch overeind? Spreekster meent dat alleen voor de gelden ten behoeve van de culturele infrastructuur bij de herijkingsoperatie nieuwe prioriteiten zullen worden gesteld.

Mevrouw DURAN refereert aan de woorden van mevrouw Dirks. Er wordt namelijk beslag gelegd op de gelden uit het Fonds culturele infrastructuur, terwijl er tevens een behoorlijk beslag wordt gelegd op nieuw beleid. Bij cultuur, welzijn en zorg is ten behoeve van gehandicaptenzorg bijvoorbeeld een voorstel gedaan om meer geld ter beschikking te stellen en daar staan alle fracties achter. Zij vreest dan ook nu al dat de zak met gelden uit het Fonds culturele infrastructuur leeg zal zijn en zij vindt dat op dit moment deze pre-prioriteit dan ook nog niet gelegd zou moeten worden. In ieder geval zou daar anders mee moeten worden omgegaan en dient de mogelijkheid te worden geschapen om pas in een later stadium vast te stellen dat het ene project belangrijker is dan het andere. Zo kan het zijn dat spreekster de gehandicaptensport toch belangrijker vindt dan dit voorstel, wat tenslotte een project is dat nog niet nader is geconcretiseerd. Dit staat overigens geheel los van de steun die D66 geeft aan de beleidsrichting waarvoor in het stuk is gekozen.

De heer ZOMER merkt op dat het natuurlijk wel zo is dat er bij dit statenstuk alleen een bedrag wordt gevraagd voor het jaar 2001. Hij deelt de conclusie dat het plan best nog wat concreter had gekund, maar voor het jaar 2002 en volgende jaren kan de commissie opnieuw een afweging maken of zij hiermee akkoord wil gaan.

Mevrouw DURAN heeft de indruk dat daarop in dit stuk toch een voorschot wordt genomen. Bij de

besluiten staat namelijk dat het gaat om de beslissing in het kader van het Actieprogramma 2002 en volgende jaren, met inachtneming van genomen besluiten rond de Najaarsnota 2000. Uit deze woorden blijkt eens te meer dat er een voorschot wordt genomen op de volgende jaren, tenzij de gedeputeerde spreekster uitlegt dat dat absoluut niet het geval is. Spreekster zou kunnen zeggen dat zij hiermee niet akkoord wenst te gaan, maar dat wil zij niet omdat zij inhoudelijk best mee kan gaan met het voorliggende stuk. Wel vindt zij dat de staten een soort van voorbehoud moet kunnen maken om bij latere afwegingen te kunnen zeggen dat een aantal voorstellen wat lager op het prioriteitenlijstje wordt gezet of dat de provincie het geld in de zak houdt. Spreekster vindt dat de staten een verantwoordelijkheid hebben in de richting van andere organisaties waarover in het kader van de herijkingsoperatie dient te worden geoordeeld.

Mevrouw CEELLEN merkt op dat het stuk concreter is dan het vorige statenstuk. De PvdA heeft gemeend dat er in ieder geval op de vragen die zich de vorige keer aandienden, meer duidelijkheid is verkregen. Het is en was een principebesluit en tevens een aanpak voor andere groepen die minder met cultuur in aanraking komen, zoals jongeren, allochtonen en mensen met een minder gevulde portemonnee. Natuurlijk moet een en ander nog worden ontwikkeld, maar spreekster denkt dat deze culturaanpak voor Drenthe een goede vorm is. Weliswaar vroeg het vorige stuk wat meer duidelijkheid en die duidelijkheid heeft zij nu in ieder geval wat meer gekregen. In het voorliggende stuk wordt het jaar 2001 nader ingevuld en voor de jaren daarna kan er gekeken worden wat er nog op het bord van de provincie komt. Een en ander is in ieder geval wat preciezer aangegeven. De PvdA vindt dan ook dat er met dit stuk geleefd kan worden en is blij dat in Drenthe die uitdaging wordt aangegaan. De argumenten voor een interactieve beleidsontwikkeling samen met diverse betrokken partijen worden versterkt door de zekerheid dat de gemeenten staan te trappelen om in het Drentse culturele leven mee te gaan doen en dat zij daartoe zo snel mogelijk met de provincie stappen zullen uitzetten. Naar aanleiding van de bijeenkomst op 30 oktober 2000 en de gesprekken die Anne van Otterloo daarover heeft gehad met organisaties, gemeenten en allerlei mensen die dolgraag iets willen gaan doen en waar het enthousiasme breed aanwezig was, kan spreekster alleen maar zeggen dat zij tevreden is

met de aanpak die nu een vervolg zal krijgen. Een van de dingen die bijvoorbeeld in die bijeenkomst naar voren kwam, was dat mensen ontzettend enthousiast zijn voor samenwerking en dat er geen versnippering zal zijn. De organisaties en gemeenten willen dus graag samenwerken. Het plan dat voorligt geeft redelijk aan welke acties er ondernomen zullen gaan worden en het feit dat er een nieuwe impuls zal worden gegeven aan een vernieuwd cultuurbeleid in Drenthe ziet de PvdA-fractie met vertrouwen tegemoet. De drie categorieën cultuurbereik, cultuur en school en beeldende kunst en vormgeving zijn goed neergezet. Voor wat betreft het budget is het nu duidelijker dan de vorige keer hoeveel geld er beschikbaar is en wat dat betreft kan er dus gesproken worden van een geluk bij een ongeluk dat er nu een besluit valt en niet de vorige keer, zodat er niet nog talrijke wijzigingsvoorstellen hoeven te worden gedaan. De PvdA-fractie gaat akkoord met dit stuk en hoopt dat de staatssecretaris snel zijn fiat zal geven, zodat een mooi Drents cultuurbeleid op de kaart kan worden gezet.

Mevrouw BRINK antwoordt dat de heer Wendt spreekt over onduidelijkheid met betrekking tot het subsidiebedrag. Daar heeft de heer Wendt gelijk in, maar dat lag niet zozeer aan de provincie als aan het Ministerie van OCenW, die de provincie heel lang in onzekerheid heeft gehouden over de f 0,30 per inwoner die er misschien wel of misschien niet bij zou komen. Daarover is nu gelukkig meer duidelijkheid gekomen. De heer Wendt vindt dat de gemeenten slechts mondjesmaat hebben gereageerd. Spreekster is het daar niet mee eens. Sommige gemeenten hebben gereageerd dat zij nog maar weinig kant en klare projecten hebben liggen omdat zij cultuur wellicht iets minder belangrijk vinden dan andere dingen, zoals bijvoorbeeld de gemeentelijke herindeling. Spreekster heeft echter van geen enkele gemeente gehoord dat zij niet aan het actieprogramma mee willen doen. De ene gemeente heeft echter iets meer armslag dan de ander en dat verklaart de verschillende reacties van gemeenten. De heer Wendt stemt in met het accent dat op cultuur en school wordt gelegd en dat past dan ook naadloos aan op wat het college in Drenthe wil doen voor de jeugd. Er is gesproken over de Drentse regels. Het Ministerie van OCenW heeft gezegd dat de eigen culturele dynamiek in iedere provincie het uitgangspunt is. Er zijn dus Drentse accenten gelegd. Zo was er al statenbreed steun voor het voorstel om kinderen

van de lagere school naar het museum te krijgen en dat is een Drentse invulling van dit plan. Of het geld bij voorbaat voldoende of onvoldoende is, kan zij niet zeggen. Zij hoopt dat het geld onvoldoende is doordat er zoveel ideeën zijn en er zoveel gaat leven na een jaar dat de provincie zou wensen meer geld te hebben. Aan het einde van 2001 zal natuurlijk worden gekeken hoe het gegaan is en dat zal geëvalueerd worden. Ook het Erfgoedhuis zal hierin worden betrokken.

Meerdere fracties hebben aangegeven dat met het actieprogramma een begin moet worden gemaakt, en daar is zij erg blij mee. Het Actieplan cultuurbereik is een geheel nieuw idee en behelst een samenwerking tussen het Rijk, de provincie en de gemeenten en daarmee moet een begin worden gemaakt. Er is veel meer geld beschikbaar dan in het verleden en de dingen die in Drenthe goed zullen gaan, kunnen ook in de jaren na 2001 doorlopen.

De heer Zomer heeft gevraagd wat het nu eigenlijk oplevert. Spreekster kan niet vaststellen of er bijvoorbeeld duizend ouderen naar de schouwburg zijn gegaan die daarvoor niet gingen. Om het bereik van culturele zaken te meten is namelijk erg moeilijk. Met enige moeite is het nog mogelijk om te bepalen hoe groot het aantal bezoekers van een tentoonstelling of voorstelling was, maar het is veel lastiger te meten wat de bezoekers door de bank genomen van een dergelijke tentoonstelling of voorstelling vonden. Uiteraard zijn er wel afspraken gemaakt over die onderdelen van het programma die wel te meten zijn. Zie hiervoor ook de afspraken tussen OCenW, VNG en IPO. Met alle gemeenten is door de provincie gesproken en de gemeenten hebben daarbij ook voorstellen gedaan met betrekking tot de instanties waarmee de provincie zou kunnen spreken. Het college heeft dus niet met iedere organisatie in Drenthe gesproken, maar de bijeenkomst waaraan mevrouw Ceelen heeft gerefereerd heeft spreekster getoond dat de provincie op de goede weg is. Daarbij komt dat er ook nog een middag heeft plaatsgevonden waarop allerlei kunstenaars aanwezig waren en waaruit bleek dat het om een enthousiaste groep mensen gaat die behoefte hebben aan samenwerking, teneinde overlap zoveel mogelijk te voorkomen.

Voor wat betreft de bijdrage van de gemeente Assen kregen de gemeenten Assen en Emmen op grond van een IPO/VNG-convenant in de jaren 1993-1996 en 1997-2000 de gelden voor beeldende kunst doorgesluist van de provincie. Met ingang van 2001 krijgt Emmen de bijdrage

voor beeldende kunst via het actieprogramma rechtstreeks van het Rijk. Het betreft hier dan ook alleen de bijdrage voor de gemeente Assen. Op pagina 5 staat bij de overhead in het eerste rijtje een bedrag van f 11.263,--. Bij de kolommen daarnaast hoort hetzelfde bedrag te staan. Helaas is dat nog niet aangepast. Het betreft hier een fout in het voorliggende stuk.

De heer ZOMER merkt op dat de overhead in de meeste gevallen meer dan evenredig stijgt ten opzicht van de directe kosten. Spreekster vond dit dan ook niet zo verwonderlijk.

Mevrouw BRINK antwoordt dat tijdens de bijeenkomst op 30 oktober jl. aan haar is gevraagd of er wel aan ouderen is gedacht. Spreekster merkt op dat door de gemeenten niet gevraagd is om iets speciaals voor ouderen te doen. Als er echter wordt gevraagd om welke vraag het nu eigenlijk gaat, kan spreekster zich voorstellen dat er in dorpshuizen iets wordt georganiseerd voor en door ouderen. Dat is niet aangegeven maar is wel een waarde die het college hieraan hecht en tegemoetkomt aan het streven om de kunstbeleving dichterbij naar de mensen toe te brengen. Het is qua mobiliteit soms al moeilijk mensen naar de schouwburg te krijgen en daarom is het een goede zaak om cultuur eventueel in de dorpshuizen aan te bieden. Mevrouw Schipper heeft het over de gevraagde concrete plannen. Spreekster vindt dat er al heel wat concrete plannen zijn, maar zij denkt dat indien dit voorstel goed verloopt er volgend jaar over veel meer concrete plannen zal worden gesproken waarmee zal worden doorgedaan na 2002. Over concrete plannen zal de commissie overigens worden geïnformeerd. Indien de staten hiermee doorgaan dan hoopt spreekster dat hierover in 2001 en navolgende jaren niet meer gediscussieerd hoeft te worden. Er is dan een begin gemaakt met een nieuw cultuurbeleid in Drenthe met behoud van het goede, maar ook een beleid dat gekenmerkt wordt door nieuwe ontwikkelingen. Er is gesproken over de motie k. De gemeente

Coevorden was niet de eerste gemeente met plannen voor het actieprogramma. Zij is het er wel mee eens dat een en ander nu snel moet starten. De Productgroep Cultuur en Welzijn is erg druk geweest met de herijking. Hier zou deze middag nog eens kritisch naar gekeken moeten worden. Het eerste voorstel over de culturele gemeente dat door Kunst&Cultuur Drenthe is gedaan, was een voorstel dat naar het gevoel van spreekster

niet realistisch was. Er ligt dus een tweede voorstel en dat ziet er al veel beter uit. Spreekster denkt dat de staten daar dan ook heel snel mee aan de gang kunnen.

Er is gesproken over het vormgevingsbeleid en dat is ook een van spreeksters voornaamste punten. Het Rijk heeft daar niet het eerste de prioriteit bij gelegd, maar spreekster vindt dat Drenthe hier een eigen richting aan kan geven. Zij vindt het in ieder geval heel belangrijk en zal zien hoe daar vorm aan kan worden gegeven. De heer Van der Schoot heeft het over het advies van mevrouw Van Otterloo. Dat het alleen om een advies zou gaan is echter niet geheel juist, want het betrof met name ook een inventarisatie. Indien er mensen genoeg waren geweest bij de Productgroep Cultuur en Welzijn, had de provincie het zelf gedaan, maar vanwege de herijkingsoperatie is mevrouw Van Otterloo gevraagd deze inventarisatie uit te voeren. Zij heeft dat op een perfecte manier gedaan; veel mensen is om een mening gevraagd en er is een beroep gedaan op de culturele kaart van Drenthe. Hierdoor is een redelijk beeld ontstaan van datgene wat er gebeurt in Drenthe. Spreekster zegt echter niet dat de provincie alles weet. Er is besproken dat ouders van leerlingen erg moeilijk te bereiken zijn en dat daarbij het vmbo de kroon spant. Spreekster beaamt dat, maar er zal toch ergens begonnen moeten worden. Wanneer er bijvoorbeeld begonnen wordt vanaf de lagere school, dan is er de hoop dat dat in het voortgezet onderwijs doorwerkt. Weliswaar is het zo dat sommige kinderen en ouders nooit worden bereikt, maar dat mag de provincie er niet van weerhouden om er aan te beginnen.

Mevrouw NIEUWENHUIZEN merkt op dat gisteren in de krant stond dat een op de tien kinderen in armoede leeft en dat deelname aan sociale activiteiten als schoolreisjes en museumbezoek juist voor die kinderen niet mogelijk zijn. Dat is wellicht een aandachtspunt voor dit Actieplan cultuurbereik.

Mevrouw BRINK antwoordt dat dit zeker een aandachtspunt zal zijn. Er mag voor niemand een financiële barrière zijn om alle kinderen mee te laten doen. Spreekster is het niet met sommige commissieleden eens die menen dat er in het voorliggende stuk sprake is van financieel nattevingerwerk. Als er in samenwerking met het Rijk, de provincie, de gemeenten en organisaties ergens aan wordt begonnen dan is niet direct

helder hoeveel het een en ander zal gaan kosten. Omdat het plan zich nog in de startfase bevindt, mag dit dan ook niet worden afgedaan met financieel nattevingerwerk. Dat nog niet precies duidelijk is hoeveel dit gaat kosten is een logische zaak, aangezien dit volledig nieuw is.

Commissieleden beamen dit ook zelf door aan te halen dat de provincie hiermee moet doorgaan, aangezien er toch ergens begonnen moet worden. De heer Hoekstra vraagt wat er op dit ogenblik al gebeurt. Spreekster heeft gezegd dat datgene wat al gebeurt en wat goed is, absoluut niet afgebroken mag worden, maar kan soms worden samengebracht. Zo kan het zijn dat twee gemeenten of organisaties iets los van elkaar verrichten, dan is het soms goedkoper om het samen te doen. De provincie heeft dus in beeld wat er waar georganiseerd wordt en het is tevens mooi om mensen vanuit verschillende disciplines samen te brengen en te kijken wat er mogelijk is. Dat het wiel niet steeds opnieuw uitgevonden moet worden, is iets waarmee zij dan ook volledig instemt.

Er bestaat moeite met de toestemming die de staatssecretaris aan de plannen moet geven. Spreekster is van mening dat zij zich goed kan voorstellen dat het Ministerie van OCenW niet zomaar een bedrag aan de provincie geeft en daar kwaliteitseisen aan stelt. Wel is het zo dat de provincie daarin haar eigen ingang en Drentse manier van werken kan blijven hanteren. Voor wat betreft de rol van de directeur van het Erfgoedhuis en zijn mogelijke coördinerende rol in dit geheel, merkt spreekster op dat zij de directeur van het Erfgoedhuis graag los wil zien van de projectcoördinator, wiens taak het juist is om het actieprogramma op te pakken. Spreekster denkt ook dat de directeur van het Erfgoedhuis, die een verantwoordelijkheid heeft voor achttien mensen, niet direct ook belast dient te worden met dit soort taken. Zij zegt overigens ook niet dat de projectcoördinator voor het actieprogramma hiermee vijf dagen per week aan de slag moet gaan, want daarop kan ook wel in deeltijd worden gewerkt.

Mevrouw Dirks is bang dat de uitvoering van het festival in het geding komt. Dat dient zeker niet te gebeuren, maar waar de provincie wel iets aan zou kunnen doen is bij festivals die heel goed zijn, zoals het Full Colourfestival of het Vrouwen Filmfestival, te zorgen voor voldoende vrijwilligers. Deze zijn er namelijk steeds minder omdat het zich inzetten voor een dergelijk festival erg veel tijd kost. Als nu bijvoorbeeld het bijhouden van de administratie en andere taken voor verschillende

festivals via een festivalbureau kan worden opgelost, dan betekent dit een geweldige steun in de rug voor dergelijke festivals en heeft het veel meer kans van slagen.

Mevrouw SCHIPPER merkt op dat het bij de festivals toch gaat om een gemeentelijke taak waarbij de provincie de taak op zich heeft genomen om het communicatiebeleid van festivals en de aantrekkelijkheid voor mensen van buitenaf te vergroten?

Mevrouw BRINK antwoordt dat dit klopt en dat de provincie zich dan ook absoluut niet bemoeit met de uitvoering. Het gaat hier om het festivalbureau dat op zich taken zou kunnen overnemen van vrijwilligers. Bij verenigingen en organisaties is immers een groot verloop onder bestuurders. Dit blijkt uit het feit dat begeleiders die een aantal jaren een team hebben getrokken het na een jaar vaak al voor gezien houden omdat zij ieder jaar voor dezelfde problemen komen te staan. De provincie probeert dit door middel van een festivalbureau te ondervangen en gemakkelijker te maken.

Mevrouw Duran is niet enthousiast over de financiële kant van het voorstel. Er dient toch ergens begonnen te worden en volgend jaar zal er over concretere zaken worden gesproken en dan is de financiële onderbouwing ongetwijfeld beter van aard. Mevrouw Schipper heeft al aangehaald dat de reguliere gelden voor cultuur en welzijn zullen blijven bestaan. Spreekster is van mening dat in de komende jaren de provincie niet allerlei projecten kan gaan bedenken die maar een jaar lopen. Het Actieplan cultuurbereik is met name ook gericht op het feit dat bijvoorbeeld jongeren niet slechts één jaar van kunst en cultuur kunnen genieten, maar dat zij dat een aantal jaren gaan doen. Er zijn dus aspecten die naar het gevoel van spreekster meerjarig zijn. Na evaluatie en samenspraak met het Rijk, de gemeenten en de organisaties hoopt spreekster dan ook dat de conclusie zal zijn dat dit een goede aanzet is waarmee doorgedaan moet worden.

TWEEDE TERMIJN

De heer WENDT vindt het dieptreurig dat een aantal jaren geleden de gemeenten opnieuw zijn ingedeeld, waardoor er op het gebied van cultuurbeleid niets meer van de grond komt.

Mevrouw BRINK antwoordt dat zij dit zo niet heeft gezegd en zeker niet zo heeft bedoeld. Voor

sommige gemeenten gold dat cultuur niet de eerste prioriteit kreeg na de herindeling.

De heer WENDT merkt op dat de gedeputeerde heeft gezegd dat alle gemeenten enthousiast zijn, maar in dat kader verbaast het hem dat geen enkele gemeente ook maar enig voorstel in de la heeft liggen onder het mom dat zij erg graag willen, maar geen geld hebben voor realisatie van hun plannen. Ook daar is echter niet aan gedacht. Voor het overige stemt hij in met de antwoorden van de gedeputeerde en er moet dan ook maar van start worden gegaan. Overigens heeft spreker het niet over de Drentse regels gehad, maar dat heeft het college in het stuk wel gedaan. Hij hoopt dat er volgend jaar in Drenthe sprake is van een aantrekkelijk en bereikbaar cultuurbeleid.

De heer ZOMER merkt op dat tijdens de bijeenkomst van 30 oktober 2000 gemeenten ook aanwezig waren. Wat hij daar miste was de brede vertegenwoordiging van mensen die in Drenthe al bezig zijn in de vorm van activiteiten voor cultuur, clubs en georganiseerde verbanden. Deze groepen mist hij, terwijl wel de mensen aanwezig waren die beroepshalve met kunst bezig zijn. Hij waardeert de betrokkenheid van die mensen bij de samenleving en bij de cultuur, maar aan de andere kant zaten deze mensen daar ook in de hoop dat de kassa voor hen ging rinkelen.

Op pagina 1.1. wordt verwezen naar de waarden waar het college in dit stuk over schrijft. Als het college schrijft dat bedoeld is om belangrijke waarden omhoog te houden, zoals dit mogelijk te maken voor ouderen die naar theatervoorstellingen willen, dan valt spreekster die invulling zwaar tegen. Als het gaat over waarden die de samenleving belangrijk vindt dan heeft spreker het over inhoudelijke waarden. Dan kan er best over worden gediscussieerd of de fracties die waarden ook hoog achten en als het college die kant op wil dan wil spreker daarover graag fundamenteel met het college discussiëren. Als het gaat om de gang van ouderen naar het theater dan denkt spreker dat daarvoor andere woorden moeten worden gekozen.

Voor wat betreft de goedkeuring van het Ministerie van OCenW had het college het over kwaliteit. Indien spreker echter de woorden van staatssecretaris Van der Ploeg hoort bij de behandeling van de Nota cultuurbeleid, waarbij hij zegt dat er regionaal gespreid wordt, dan vindt spreker dat van minder belang want het draait hem om de kwaliteitseisen. Hij vraagt zich dan ook af of dit een lang verlengstuk van de heer Van

der Ploeg is om greep te krijgen op het hele cultuurbeleid in Nederland en dat een specifieke Drentse inbreng van onderop van de mensen die in Drenthe met cultuur bezig zijn, volkomen wordt genegeerd.

Mevrouw SCHIPPER merkt op dat de woorden van de heer Zomer haar uit het hart zijn gegrepen, want zij heeft zich zelden zo in haar regionale ziel gekwetst gevoeld dan bij die opmerking van de staatssecretaris. Bij de herijkingsoperatie heeft de commissie ook altijd gesteld dat er een samenhang dient te zijn met toetsingscriteria en dat duidelijk moet zijn hoe vervolgens de effecten gemeten moeten worden. Die samenhang is onvoldoende in het voorliggende stuk aanwezig. Vastgesteld dient te worden aan de hand waarvan de effecten worden gemeten en dan dient er een soort van tevredenheidsonderzoek te worden gedaan die zichtbaar moet maken wat nu die effecten zijn. Gaat het alleen maar om het project met betrekking tot cultuur en school, want het lijkt haar tamelijk eenvoudig om de deelname aan dat project te meten. Op pagina 1 wordt gesproken over waarden. Zij weet dat zij in herhaling valt en dat schaduwen zich kennelijk vooruit werpen, maar wat haar stoort in dit stuk is het gebrek aan sturing van de staten. Is het nu het moment dat de politiek zijn prioriteiten bepaalt? Hier lijkt het erop dat de provincie de waarden invult en dat het dat is. De politiek moet echter sturen door middel van datgene wat aan informatie binnenkomt. Door een trendanalyse moet dus helder worden hoe het eruit ziet en de staten dienen dan samen met het college te bepalen waarop gestemd moet worden. Verder heeft spreekster om een toezegging gevraagd om aspecten van beeldende kunst en vormgeving op de agenda van de commissie te zetten. Het betreft hier de aankoopregeling voor Drentse kunstenaars, alsmede de kunstuitleen en alles wat daarmee samenhangt.

De heer VAN DER SCHOOT merkt op dat zijn persoonlijk welzijn wordt beïnvloed door de wetenschap dat de gedeputeerde er hard en "begeistert" aan trekt, terwijl er van een statenlid wordt verwacht zaken te beoordelen zoals die voorliggen. Als hij dan een Actieprogramma cultuurbereik krijgt dat in grote lijnen een advies behelst, dan leest hij dat ook als een advies en niet als een inventarisatie. Daar wordt hij nu wel toe uitgenodigd. Als spreker dan leest dat er doelstellingen worden geformuleerd, dan wil spreker die ook lezen als doelstelling opdat daarin de concrete, tastbare en verifieerbare aspecten

zitten om het enthousiasme van de gedeputeerde te kunnen honoreren met zijn instemming. Als hij over welzijn spreekt dan vraagt hij zich af waarom het noodzakelijk is om plotseling zo zweverig te gaan doen. Spreker wil nuchter spreken over welzijn, ook in het kader van de visie die met betrekking tot de herijking door de staten is geformuleerd. Als het college vindt dat datgene wat goed is kan blijven bestaan, betekent dit dat datgene wat goed is ook verifieerbaar is en in getalsmatige gegevens is uit te drukken om op die manier te kunnen zien hoeveel er geïnvesteerd moet worden, hoeveel menskracht dat opslokt en wat het dan uiteindelijk gaat kosten. Als er wordt gesproken over de bijeenkomst van 30 oktober 2000 dan heeft spreker daar ongelooflijk veel mensen horen zeggen dat het hun niet duidelijk was en in de wandelgangen wordt dan nog eens nader onderbouwd dat een en ander juist zo ontzettend onduidelijk is. Spreker heeft dat signaal opgepakt en het is jammer dat een aantal mensen dat niet nadrukkelijk aan de subsidiegever (de provincie) wil verstrekken, omdat er angst is de subsidie dan al weer kwijt te raken. Kortom, indien hij zegt dat het financiële gedeelte nattevingerwerk is dan slaat dat op het advies, want daarin wordt niet ingegaan op de reikwijdte van de financiële mogelijkheden. Spreker gaat het er gewoon om dat een actieprogramma datgene wat de provincie wil moet bevatten, wat de provincie doet, hoe de provincie het doet, wanneer het wordt uitgevoerd en wat het gaat kosten. Indien dit principe niet in welzijnsland kan worden gehanteerd, dan vindt het college spreker steeds op zijn weg. Dat vindt spreker jammer, maar het is hem nog niet duidelijk wat hij ermee wil, hoe het in het kader van de herijking is te plaatsen en wat hij ermee bereikt. Spreker wil daar wel mee verder, maar hij heeft grote twijfels over de concreetheid en het streven daarnaar. Deze punten zijn namelijk niet afdoende neergelegd in de voorliggende stukken.

Mevrouw CEELLEN merkt op dat het jammer is dat de heer Van der Schoot de bijeenkomst van 30 oktober 2000 heeft gemist. Zij heeft de fax met de notulen van die bijeenkomst nog bij zich en wellicht dient de heer Van der Schoot die toch nog eens te bestuderen. In die notulen wordt duidelijk gesteld dat er moet worden samengewerkt, dat de provincie een regiefunctie krijgt en dat er een coördinatiepunt moet komen. De bijeenkomst van 30 oktober was een heel goede middag en in die zin had het bijwonen van die bijeenkomst best in de bijstelling van het voorliggende stuk kunnen

bijdragen. Organisaties en gemeenten willen echt wel in Drenthe.

De heer VAN DER SCHOOT merkt op dat ook mevrouw Ceelen wel enthousiast is. Hij vraagt echter ook feiten.

Mevrouw DIRKS merkt op dat het toch niet alleen om kwantitatieve toetsingscriteria gaat, maar ook om kwalitatieve toetsingscriteria. Niet alles kan in cijfers worden uitgedrukt.

De heer VAN DER SCHOOT antwoordt dat als kwaliteit gepresenteerd moet worden, dit wel onderbouwd moet worden. In beide gevallen tast spreker echter in het duister.

Mevrouw DIRKS antwoordt dat het natuurlijk wel belangrijk is om toetsingscriteria vast te stellen.

De heer VAN DER SCHOOT antwoordt dat hij dan ook altijd al gevraagd heeft naar het ontwikkelen van codes en criteria voor dit toetsingsmechanisme. Alles wat dus met enthousiasme en kwaliteit wordt aangeprezen, dient tevens zoveel mogelijk met cijfers te worden ondersteund. Indien spreker steeds bij woorden als doelstellingen en adviezen toegevoegd wordt dat hij die woorden steeds anders moet lezen dan er staat, dan wordt een en ander te flexibel voor hem.

De heer HOEKSTRA vindt dit in principe een goed plan om mee verder te gaan, maar heeft toch een paar bedenkingen. Daarbij gaat het om de kwaliteitscriteria van Van der Ploeg en het risico dat het Noorden er dan bekaaid vanaf komt. Tevens zegt de gedeputeerde dat Drenthe zelf de dingen kan invullen en kwaliteitsnormen kan opstellen die Van der Ploeg dan overneemt. Of stelt Van der Ploeg zijn eisen en welke zijn dat dan? Dan komt hij toch terecht bij de toetsingscriteria. Hij vindt het heel belangrijk dat in de voortgang van het traject mee kan worden gestuurd voor wat betreft de bestedingsdoelen. Het moet niet zo zijn dat het college na de statenvergadering volledig vrij haar gang kan gaan, maar dat er dan enige sturing van de staten blijft bestaan in de besteding van de vrijkomende gelden.

Mevrouw DIRKS merkt op dat de beantwoording van de gedeputeerde met betrekking tot de festivals wel enige vragen oproept. Wat is de meerwaarde van het festivalbureau dat hier

genoemd wordt en ligt er op dit terrein een provinciale verantwoordelijkheid? Tevens vraagt zij zich af of er een overlap zou kunnen ontstaan bij het facilitair bureau voor vrijwilligersorganisaties dat in het leven zal worden geroepen en waar zij bij de algemene beschouwingen voor heeft gestemd. Wat dit betreft wil zij graag wat meer gegevens, ook om overlap te voorkomen.

Voor wat betreft de kwaliteitscriteria is het logisch dat wanneer er gesproken wordt over belangrijke aspecten in de samenleving er een subjectieve interpretatie zal komen. Wanneer dat niet is omschreven ontstaan er ook geen toetsingscriteria voor kwaliteit, aangezien iedereen daar op zijn eigen manier mee zal omgaan. Het is op zich wel heel belangrijk om daarover met de commissie te praten, want tenslotte is dit het platform waarop zij met statenleden dieper op zaken kan ingaan. Zij meent dan ook de suggestie te hebben gehoord om deze zaken eens wat meer uit te diepen. Een commissie is daarbij een uitstekend platform om te praten over die dingen die de staten belangrijk vinden en die zouden kunnen leiden tot kwalitatieve toetsingscriteria voor plannen zoals deze.

Mevrouw DURAN is teleurgesteld gezien het feit dat veel fracties kritische opmerkingen hebben gemaakt, maar toch akkoord gaan. Zij heeft het woord "voordeel van de grootst mogelijke twijfel" horen vallen. Zij heeft het idee dat er nu op basis van het enthousiasme van de gedeputeerde wordt ingestemd met het voorstel. Enthousiasme is weliswaar een goede eigenschap, maar daarvoor zit deze commissie er niet. Er kan namelijk niet worden voorbijgegaan aan de verantwoordelijkheden van de commissieleden. Er zijn meerdere organisaties en groepen actief op het gebied van cultuur, gezondheid en zorg en deze kan de commissie niet op voorhand in de kou laten staan.

Mevrouw DIRKS antwoordt dat GroenLinks los van het enthousiasme van de gedeputeerde en vanuit een eigen verantwoordelijkheid kiest voor instemming met dit stuk. Haar intentie om voorstander van dit stuk te zijn, komt voort uit haar eigen verantwoordelijkheid.

De heer VAN DER SCHOOT sluit zich daarbij aan. Het feit dat hij met grote twijfel instemt met dit stuk, wil nog niet zeggen dat hij daarmee

automatisch het enthousiasme van de gedeputeerde honoreert.

Mevrouw DURAN heeft de indruk gekregen dat het enthousiasme van de gedeputeerde voor partijen de doorslaggevende factor is geworden om akkoord te gaan met dit statenstuk. Dat laatste geldt niet voor de D66-fractie.

De heer VAN DER SCHOOT vraagt mevrouw Duran die indruk eerst te verifiëren bij hem alvorens dergelijke uitspraken te doen.

Mevrouw DURAN merkt op dat is voorgesteld het geld eerst voor één jaar beschikbaar te stellen en dat daarna er nog op kan worden teruggekomen. Tevens heeft zij begrepen dat er ook langerlopende projecten komen en het CDA wenst dan ook al een voorschot te nemen op de jaren na 2001. Spreekster vindt dat dit niet met elkaar in overeenstemming is en vraagt hoe het CDA hierop zal reageren.

De heer ZOMER heeft geconstateerd dat er nu een bedrag voor het jaar 2001 ter beschikking zal worden gesteld en dat de bedragen voor de volgende jaren zullen worden meegenomen in de begrotingsvergaderingen die ieder jaar plaats zullen vinden. Wat hem betreft gaat daar een duidelijke evaluatie aan vooraf van datgene wat er bereikt is, gevolgd door de vraag of er door moet worden gegaan met een bepaald project of dat er niets is bereikt en gestopt moet worden. Mevrouw SCHIPPER vraagt of dit geen rijksproject is waarvoor om cofinanciering door de provincies is gevraagd. In die hoedanigheid wordt dit project nu in zijn hoedanigheid goedgekeurd.

Mevrouw CEELEN verwijst naar nota's als het Kompas voor het Noorden, de Regiovisie 2030 en het Provinciaal omgevingsplan, alsmede naar het IPO. Daaruit blijkt dat cultuur en welzijn tekortkomen. Beide worden weinig gedefinieerd, een en ander met betrekking tot cultuur en welzijn wordt slecht op papier gezet en dient ook nog eens impliciet gelezen te worden. In dat geval is zij blij dat de provincie het aandurft, niet alleen vanuit een vorm van enthousiasme overigens, om een start te maken voor één jaar. De staten en de commissie kunnen daarin het proces blijven volgen, kritisch blijven en zij is blij dat er nu eindelijk eens een categoriaal stuk voorligt, aangezien cultuur en welzijn in de andere stukken niet goed worden gedefinieerd. Weliswaar gaat het om een plan voor vier jaar, maar dat wil nog

niet zeggen dat staten en commissie gedurende die vier jaar nergens meer in het budget kunnen bijsturen. In het voorliggende stuk was dan ook duidelijk te lezen dat nu de plannen voor 2001 voorliggen.

Met de VVD ondersteunt zij het plan om beeldende kunst en vormgeving eens op de agenda van de commissie te zetten. Ook de vorige keer heeft zij al eens gesproken over de kunstuitleen en dergelijke. Dit lijkt haar dan ook een heel goed plan. De heer Van der Schoot heeft te kennen gegeven met enthousiasme alleen niet akkoord te gaan. Hij vraagt dan ook om feiten. Dat doet spreekster echter ook en bij een vak als onderwijskunde dienen doelstellingen ook toetsbaar en meetbaar gemaakt te worden. De inzet bij dit stuk is echter dat in ieder geval voor het jaar 2001 een aanzet kan worden gegeven, dat het een Drents project wordt en dat de provincie ook eens vertrouwen durft te hebben in het enthousiasme van die organisaties en gemeenten die het straks allemaal gaan uitvoeren. Uit een culturele middag, georganiseerd door de PvdA-fractie, is haar nog weer eens gebleken dat een aantal organisaties op het gebied van cultuur en welzijn in Drenthe staat te trappelen om een regiefunctie te hebben. Dat heeft spreekster nog weer eens extra versterkt in haar huidige standpunt.

Mevrouw BRINK antwoordt dat zij op 30 oktober aan een aantal organisaties heeft voorgesteld om in de provincie in januari 2001 een dag van de cultuur te houden waar gemeenten, kunstenaars en organisaties elkaar onderling kunnen ontmoeten. Daar was veel oor naar omdat mensen elkaar anders te weinig spreken en niet weten wat de ander organiseert. Daardoor zijn er soms overlappingsen en dat is jammer. Als de provincie dit kan voorkomen door zo'n dag te organiseren, denkt spreekster dat er al heel veel is gered. Indien commissieleden mensen kennen die daarbij ook uitgenodigd wensen te worden, dan dienen zij niet te schromen om dit aan spreekster te melden. Voor wat betreft de waarden heeft spreekster gesproken over het brengen van een ander en diverser aanbod voor een breder en diverser publiek. Dat laatste is vanuit het Ministerie van OCenW een van de belangrijkste voorwaarden en indien dat wordt geconcretiseerd betekent dat dat het voor mensen die anders niet met cultuur in aanraking komen, het heel gemakkelijk wordt om museum of theater te bezoeken. Het gaat er spreker dus niet per se om om ouderen naar de schouwburg te krijgen,

maar in zijn algemeenheid om mensen die normaal niet met cultuur in aanraking komen, daarvoor wel de gelegenheid te bieden. Kijkend naar het cultureel erfgoed zijn er veel mensen bezig met historische verenigingen. Als dat kan worden geconcretiseerd, dan behelst dat ook omgaan met cultuur en indien kleinere kinderen kennis kunnen nemen van dans-, film- en videokunst, dan betreft dat ook een waarde die het in zich heeft om andere groepen met cultuur in aanraking te laten komen. Dat laatste bedoelt zij dan ook met de waarden die het college hieraan geeft. Het is naar haar gevoel overbodig om commissieleden daar nogmaals van te doordringen, want deze weten wellicht nog beter dan het college wat daarmee bedoeld wordt.

De heer ZOMER vraagt waarom het college dit dan formuleert als belangrijke waarde in de samenleving. Een belangrijke waarde in de samenleving heeft voor spreker een diepere betekenis dan mensen in aanraking brengen met kunst. Een waarde kan bijvoorbeeld het Drentse "naoberschap" zijn, of solidariteit en rechtvaardigheid. Als dat ook de insteek van het college is dan vraagt hij de formulering bij 1.1 te herzien.

Mevrouw BRINK antwoordt het rechtvaardig te vinden om oudere mensen die anders niet met cultuur in aanraking komen, de cultuur te brengen. Dat is een waarde en niet dé waarde. In dat rijtje past ook solidariteit met kinderen die anders niet in de schouwburg komen. Zij denkt dat de meerderheid van de staten zich daar wel in vinden kan.

Toen spreekster de staatssecretaris hoorde refereren aan kwaliteit boven spreiding was dat ook iets wat spreekster erg tegenstond. Indien er gekeken wordt wat er op dit terrein in de drie noordelijke provincies gebeurt, dan is dat diepriet en is het logisch dat er weer een motie vanuit het Noorden in de Tweede Kamer gekomen is. De provincie weet nu in ieder geval in hoeverre dit voor de komende vier jaar opgebouwd gaat worden in Drenthe, zodat de staatssecretaris daarvan doordrongen kan worden. Enthousiasme en werkkraft zijn niet de enige zaken die gehonoreerd moeten worden. Het gaat ook om de feiten. Een organisatie als de PBc kan bijvoorbeeld goed meten wat er wordt gedaan. Datgene wat te meten is, zal zeker niet worden nagelaten.

De kwaliteitscriteria waar de heer Hoekstra naar vraagt, staan in het statenstuk. Bij de inleiding van

statenstuk 795 staan precies de criteria en doelstellingen die het Ministerie van OCenW heeft opgegeven. De commissie blijft op de hoogte op de wijze zoals dat al meerdere keren is gezegd. Veel gemeenten en organisaties hebben gevraagd naar een festivalbureau, dus daar gaat het om vraggestuurd beleid in optima forma. Dat kwaliteit voorwerp van een subjectieve interpretatie kan zijn klopt, maar de adviescommissie die ingesteld zal worden zal zich daarover buigen. In elke provincie is zo'n commissie en het zou misschien raadzaam zijn om daarin te rouleren, zodat Drenthe ook leert hoe de zaken in Noord-Holland worden georganiseerd. Kwaliteit blijft naar haar gevoel altijd vooropstaan.

Van cofinanciering door het Rijk is inderdaad sprake en in de Najaarsnota 2002 zal dit nogmaals worden bekeken. Dit vormt dan ook meteen de evaluatie van dit geheel. Over veertien dagen zal spreekster in gesprek gaan met het Centrum Beeldende Kunst Drenthe en het verslag van dat gesprek zal vervolgens op de agenda van deze commissie terechtkomen.

De VOORZITTER concludeert dat het voorliggende statenstuk 795 op verzoek van de D66- en CDA-fracties een B-stuk zal blijven, waarover derhalve nog discussie in de statenvergadering mogelijk is.

8. Statenstuk 812, Actieprogramma jeugdzorg 2001

De heer PRINSEN heeft nog een aantal vragen over dit statenstuk, met name ook over het jaar 2001. Op pagina 12 van het stuk wordt gesproken over het terugbrengen van de capaciteit van Maria Christina van 31 naar 20 plaatsen en het terugbrengen van de capaciteit van het kindertehuis in Meppel. Hierdoor komen middelen vrij ten bedrage van f 460.000,- die ingezet kunnen worden om de tekorten in de toegang te bedekken. Dit vond de PvdA toch vrij discutabel aangezien het gaat om het terugbrengen van de capaciteit teneinde geld vrij te kunnen maken voor de Toegangen. Na telefonische contacten met een behulpzaam team ambtenaren werd het verhaal iets genuanceerder, namelijk dat een groot deel van deze kinderen ook opgevangen kunnen worden binnen de ambulante hulpverlening zoals bijvoorbeeld hulp aan huis en dat de twintig plaatsen die overblijven bedoeld zijn voor de crisisopvang en de "echt zware gevallen".

Daar kan hij zich op zich nog in vinden, aangezien de kinderen niet op straat worden gezet en er een passend hulpverleningstraject gestart zal worden en de kinderen niet tussen wal en schip zullen raken. Hij kan zich echter ook voorstellen dat er bij een steeds zwaarder worden problematiek meer behoefte zal zijn aan opvang zoals die bijvoorbeeld bij Maria Christina en het kindershuis Meppel gegeven wordt. Juist het terugbrengen van de capaciteit bij deze instellingen vindt hij daarom niet zo'n goed idee. Hierover zou hij van de gedeputeerde graag een toelichting willen hebben. Daarnaast blijft hij erbij dat het stukje op pagina 12 te kort door de bocht is en dat dit iets genuanceerder gebracht had kunnen worden. Tijdens het IPO-congres werd tijdens de presentatie van "Tussen de bomen, het bos" de gedeputeerde de vraag gesteld hoe het staat met de jongerenparticipatie bij de totstandkoming van de beleidsplannen. Deze vraag stelt hij nu ook weer bij dit actieprogramma. Er wordt namelijk wel steeds over het belang van participatie gesproken, maar de doelgroep wordt er niet echt bij betrokken. Hij heeft veel reacties van verschillende instellingen op dit stuk gezien, maar er was nog niet één reactie van een jongere, of van een vader of een moeder. Wat komt er nu werkelijk terecht van de plannen? Voor wat betreft de betrokkenheid van de doelgroep bij de hulpverlening vraagt hij zich af hoe het staat met de klachtenregeling. Hij heeft gehoord dat de klachten met name van de ouders komen terwijl het juist de bedoeling is dat de jongeren, die immers de cliënten zijn, gehoord worden indien zij niet tevreden zijn over de hulpverlening die geboden wordt. Er zijn een aantal personen die een belangrijke rol moeten spelen als het gaat om de begeleiding van cliënten. Inmiddels bestaan de cliëntenvertrouwenspersoon en de case-manager die jongeren tijdens het hulpverleningstraject kunnen of dienen te volgen. Wat is hun rol als het gaat om klachten, ontevredenheid en de melding daarvan?

In de Volkskrant van woensdag 15 november 2000 stond een stuk over ouders die met lotgenoten de persoonsgebonden budgetten bij elkaar leggen en zelf een stichting of vereniging oprichten voor de hulpverlening aan hun kind. Zij nemen zelf personeel in dienst en kiezen zelf een onderkomen. De PvdA vraagt zich af in hoeverre er in de provincie Drenthe dergelijke initiatieven bestaan en wat de positie van de provincie Drenthe daarin is. Het ging in dit stuk met name om gehandicapten maar spreker kan zich ook voorstellen dat er in de jeugdhulpverlening ook

dergelijke projecten kunnen ontstaan. Zijn laatste vraag betreft de Toegangen. De PvdA vraagt zich af in hoeverre er sprake is van wachtlijsten bij de Toegangen. Het is bekend dat de toeloop groot is, maar in hoeverre de individuele Toegangen die grote toeloop kunnen behappen is onduidelijk. Spreker heeft begrepen dat er kwaliteitsinspecties plaatsvinden, maar wat hiervan de uitkomst is, is spreker onbekend.

De heer ZOMER vraagt of de heer Prinsen de ouderinitiatieven een goede zaak vindt of niet.

De heer PRINSEN antwoordt het juist een treurige zaak te vinden dat dit gebeurt, maar dat het wel een signaal is vanuit de samenleving dat serieus genomen dient te worden. Het is treurig dat de instellingen zelf een dergelijk initiatief niet kunnen oppakken.

Mevrouw SCHIPPER complimenteert de gedeputeerde evenals vorig jaar met het voorliggende actieprogramma. Het is een helder en overzichtelijk stuk, waarin zowel de stand van zaken als de actiepunten duidelijk verwoord zijn. Het laat echter onverlet dat de VVD-fractie het moeilijk vindt een beoordeling te geven over de geplande verdeling van de gelden. Er wordt gesproken over een bedrag van f 34 miljoen wat over een groot aantal instellingen verdeeld wordt. Zij acht het ondoenlijk en ook geen provinciale taak om op handen en voeten door het programma te kruipen en te oordelen of er op de ene plaats wat af en de andere wat bij kan. Spreekster gaat voor haar beoordeling dan ook af op de onderbouwing zoals deze in het bijbehorende programma is gegeven. Deze vindt zij helder en duidelijk en dat geldt eveneens voor de verschillende inspraakreacties. Deze zijn naar de mening van de VVD-fractie adequaat beantwoord en hebben waar nodig tot de gewenste aanpak geleid.

Zij vraagt of van de verschuiving van curatief naar preventief beleid de effecten al zichtbaar worden. Misschien kan de gedeputeerde iets zeggen over de effecten die de bureaus voor toegang wellicht zouden kunnen hebben, want spreekster heeft iets gehoord over het vrijkomen van een aantal bedden in de instellingen en dat dit problemen oplevert met de financiering. Spreekster stemt volledig in met het voorliggende stuk.

Mevrouw SMILDE merkt op dat het stuk met betrekking tot het actieprogramma een goede traditie op het gebied van helderheid en

overzichtelijkheid heeft. Als de statenleden in het vervolg alle stukken op deze wijze gepresenteerd kregen, dan zou besturen op hoofdlijnen sneller totstandkomen dan door vermindering van het aantal statenleden, maar dit terzijde. Zij gaat akkoord met de uitwerking voor 2001 van de Regiovisie jeugdzorg. Er staan veel goede en waardevolle voornemens in.

Al meer dan eens heeft de CDA-fractie aandacht gevraagd voor de positie van cliënten en voor een registratiesysteem. Elk jaar duikt er dan weer een zinsnede op dat het de aandacht heeft, maar zijn er nu ook vorderingen te melden? Zij hecht veel belang aan samenwerking tussen jeugdzorg en onderwijs en heeft daar ook in voorgaande jaren opmerkingen over gemaakt. Bij het lezen van het actieprogramma kwamen er toch ook vraagtekens op bij de afbakening. Op pagina 16 van de jaarring wordt gemeld dat voortijdige schoolverlaters maar ook zeer moeilijk lerende kinderen (zmlk) bij de splitsing opgevangen kunnen worden, maar volgens spreekster zijn voortijdige schoolverlaters toch een andere categorie dan de zmlk. Worden er hier geen twee zaken door elkaar gehaald? Dit gevoel wordt sterker door de reacties van het Drenthe College in het statenstuk, die ook duidt op deze afbakening. De reactie van het college op de inspraak van GGD Noord- en Midden-Drenthe, namelijk dat de ontwikkelingen zullen worden meegenomen in het actieprogramma, leidt tot het actiepunt dat de ontwikkelingen nauwlettend zullen worden gevolgd. In een dergelijk actiepunt ziet spreekster geen actie. Wat doet het college precies aan de ontwikkelingen rondom de splitsing? Op pagina 12/13 van de inspraak geeft het Consultatiebureau voor Alcohol en Drugs Drenthe (CAD) een signaal af dat de toegang voor jongeren met ernstige maatschappelijke problemen en risicogroepen onvoldoende bereikt wordt. Bovendien signaleert het CAD toenemende bureaucrativering. De reactie van het college is dat deze reactie geen aanleiding geeft tot aanpassing van het actieprogramma, maar zij wil dit graag onderbouwd zien. Op pagina 23 is sprake van de capaciteit van de drie noordelijke provincies om 40 kinderen per jaar op te vangen die seksueel worden mishandeld. Vorige week werd er een getal bekend namelijk dat 80.000 kinderen in Nederland mishandeld worden en in die situatie is er sprake van een schrijnende situatie ten opzichte van het in Drenthe te behandelen aantal kinderen van 40. Heeft de provincie mogelijkheden om hierin iets te doen? Spreekster dacht dat

Drenthe een naam heeft op te houden op dit gebied, want Drenthe heeft een voortrekkersrol gespeeld bij het algemene meldpunt kindermishandeling. Ten slotte merkt zij iets op wat eigenlijk gemeentelijk beleid betreft. Deze week werd de provincie geconfronteerd met kinderen die ernstig hebben te lijden aan armoede. Hoewel dit gemeentelijk beleid betreft vraagt zij zich toch af of in het kader van preventieve jeugdzorg de provincie een helpende hand kan bieden. Die solidariteit wil spreekster in ieder geval wel aan de gedeputeerde meegeven.

Mevrouw DIRKS is positief over het voorliggende stuk en met name over de jaarring. Het stuk geeft een duidelijk beeld waar de provincie mee bezig is en het is tevens een goed monitoringsinstrument omdat de staten een beeld krijgen hoe de jeugdzorg zich ontwikkelt. Zij vindt het ook plezierig dat op deze manier een beeld ontstaat over hoe erop de actualiteit ingespeeld wordt. Dat is voor spreker ook een belangrijk kenmerk van flexibel beleid zonder dat er rigide 20% flexibele inzet moet zijn. In dit geval houdt flexibel beleid in dat er goed kan worden gereageerd op de zaken die op de provincie afkomen. Wel vindt zij dat op deze wijze flexibel kan worden ingespeeld op actuele problemen. Naar aanleiding van de jaarring heeft zij nog een aantal opmerkingen. Als het gaat over de allochtone jongeren op pagina 13 dan deelt zij de zorg voor de problemen rondom die groep. Zij ziet ook mogelijkheden bij opvoedingsondersteuning, want het gaat niet alleen om de jongeren maar om de gezinssituatie als geheel. Het dient hier om opvoedingsondersteuning te gaan die niet alleen wordt beperkt tot de moeders, maar die zich ook uitstrekt tot de vaders, aangezien deze in bepaalde culturen een belangrijke rol en stempel binnen het gezin hebben. Als er mogelijkheden zijn voor opvoedingsondersteuning dan dient daar gebruik van te worden gemaakt. Op pagina 14 wordt bij de actiepunten het inventariserend onderzoek van STAMM genoemd. Daarin mist spreekster de verbreding van het onderzoek naar het mentorprogramma. Het is jammer dat hierover niets is terug te vinden. Als zij verder gaat naar pagina 20 betreffende het jeugdbudswerk, waarbij ook nog onzekerheid bestaat over de toekomst dan is dat toch wel een zaak waar de jongeren zelf bij betrokken zijn. Zij vindt heel veel actiepunten terug, maar geen actiepunten rondom het jeugdbudswerk. Wat is daarvan de toekomst indien dit onzeker blijft? Op pagina 25 gaat het over de opvoedingsondersteuning en

terecht wordt daar opgemerkt dat daar een grensgebied is met andere werkterreinen. Zeker als het gaat om preventie- en opvoedingsondersteuningstrajecten worden deze ook uitgezet binnen het sociaal-cultureel werk binnen andere vormen van de gezondheidszorg. Het lijkt spreekster een goede zaak dat het bureau in de toegang ook in de grensgebieden een belangrijke rol gaat spelen. Dat is ook om ervaringen op te doen en door te geven van de verschillende jeugdbureaus. Er wordt er een aantal genoemd en daar kunnen andere organisaties hun profijt van hebben. Het is echter goed dat er ook een organisatie is die daar een wat coördinerende rol in speelt en zaken door kan geven. Indien zij daarbij bijvoorbeeld denkt aan een belangrijk project als Move dat in Emmen in een kritieke fase was beland, is dit project voor een jaar weer gered. Daarbij moet in de toekomst worden gekeken hoe dat verder voortgezet gaat worden en dan denkt zij dat een dergelijk project gericht op opvoedingsondersteuning voor allochtone gezinnen met kleine kinderen een erg belangrijk project is. Een dergelijk project dient niet alleen onder de vleugels van het sociaal-cultureel werk te worden ontwikkeld, maar daarbij kan de toegang voor de toekomst een belangrijke rol krijgen. In de provincie zijn dan meerdere goede projecten die juist in het grensgebied door andere organisaties worden uitgevoerd. Spreekster denkt dat de toegang een hele belangrijke rol zal spelen om de zaken te coördineren en goede activiteiten door te geven en te promoten.

Mevrouw KEMPE heeft met instemming het Actieprogramma jeugdzorg 2001 gelezen. Door de opzet van het programma ontstaat een duidelijk beeld van de problemen op dit beleidsterrein en het vele werk dat is gebeurd en dat nog moet gebeuren. Vorig jaar is het Actieprogramma 2000 besproken en het verslag daarvan heeft zij nog eens nagelezen. Veel zaken die destijds aan de orde waren kunnen vandaag weer worden besproken, maar een herhaling van zetten heeft weinig zin. Een duidelijke weg is ingeslagen en de actiepunten in het Jaarprogramma 2000 worden opgepakt en uitgewerkt. De nieuwe wet op de jeugdzorg wordt voorlopig nog niet verwacht en het provinciaal beleid kan de eerste jaren dus op dezelfde weg voortgaan. De fusie tussen BJ Drenthe en SJ Drenthe heeft inmiddels plaatsgevonden. Op pagina 17 is te lezen dat gesprekken gaande zijn over de besteding van de f 400.000,-- die door de

staten zijn toegekend voor het fusieproces. Zij keek daar wat vreemd tegenaan. In de brief van het college van 22 september 1999 stond een onderbouwing van de kosten van de fusie in verband met de subsidieaanvraag. De besteding van het geld staat dus vast. Waar worden nu de gesprekken over gevoerd en is nog niets van dit geld gebruikt voor de fusie?

In het hoofdstuk over de positie van de cliënt gaat het over de cliëntenvertrouwenspersoon. De onderzoeksresultaten met betrekking tot het werken met een cliëntenvertrouwenspersoon zijn gepresenteerd. Zij is benieuwd wat het resultaat is en of de invoering van de cliëntenvertrouwenspersoon een stap dichterbij is gekomen. De plannen voor een noordelijk platform zijn nog niet vergevorderd. Het opzetten van een stappenplan heeft veel voeten in de aarde, zo is te lezen. Waar ligt dat aan en is er wel behoefte aan zo'n platform? In het hoofdstuk met betrekking tot hulpbehoeften nu en in de toekomst staat dat kinder- en jeugdpsychiatrie apart van de Toegangen staat. Zij onderschrijft de mening van het college dat het beter is om nauwer samen te werken en nauwer aansluiting te zoeken met de Toegangen. Hoe is de samenwerking nu? Het is een prima zaak dat de adoptieproblematiek in kaart wordt gebracht en mocht specifieke hulp nodig zijn dan moet deze ook geboden worden. Zij is benieuwd naar het plan van aanpak voor de interculturalisatie van de jeugdzorg. Het is verheugend te lezen dat zoveel instellingen en organisaties hierbij betrokken zijn. Het onderzoek van STAMM over de relatie tussen jeugdzorg en onderwijs wacht zij af. Het is een goede zaak dat de Van der Reestschool decentraal en op meer plaatsen in Drenthe gaat werken. Daar wordt dan ook de hulp op de juiste plaats aangeboden. Zijn er op dit moment al resultaten bekend over support in Hoogeveen? Het is jammer dat er financiële problemen zijn bij de Splitsing in Emmen. Hoe groot zijn die problemen en is het voortbestaan van de Splitsing ook echt in gevaar?

Zij heeft veel waardering voor de diverse zaken die in het hoofdstuk over preventie worden genoemd. Extra geldt voor het meldpunt en een preventieve aanpak van kindermishandeling heeft haar instemming. De kindertelefoon in Zwolle vraagt f 15.000,--. Het college zoekt daarvoor naar een budgettaire neutrale oplossing. Daar kan spreekster zich weinig bij voorstellen. Voor wat betreft de Toegangen tot de jeugdzorg is de tussenrapportage van het project Aa en Hunze inmiddels binnen. Die rapportage geeft een

positief beeld. Ook Borger/Odoorn wil graag een decentrale toegang. Zijn hiervoor al plannen en staan er meerdere Toegangen op de rol? Het gedeelte over pleegzorg bij zorg op indicatie riep bij haar de vraag op of de werving van pleegouders succesvol verloopt.

Mevrouw VAN DIJK lijkt het gezien de actiepunten in het stuk aannemelijk dat deze plannen een breed draagvlak hebben, al blijven er vast heel veel wensen over. Bij de beoordeling heeft de commissie niet alleen te maken met de nieuwe Wet jeugdzorg, maar ook met de nieuwe Vreemdelingenwet die per 1 april 2001 in werking treedt. Op de gevolgen van deze nieuwe wet is door het college in de Statencommissie Ruimte, Infrastructuur en Mobiliteit met betrekking tot volkshuisvesting geattendeerd, maar in dit stuk is niet veel ongerustheid omtrent deze ontwikkeling terug te vinden. De gedeputeerde zal het echter met haar eens zijn dat ook de druk op de jeugdzorg hierdoor aanzienlijk zou kunnen toenemen. D66 acht het verstandig om hierop meer te anticiperen in dit programma voor volgend jaar. Tevens is zij verbaasd dat kinderen van illegale vreemdelingen geen beroep kunnen doen op de voorzieningen. De realiteit zal namelijk zijn dat hulpverleners kinderen in nood niet de straat op sturen, ongeacht hun status. D66 wil meer duidelijkheid rondom de problematiek in verband met alleenstaande minderjarige asielzoekers (AMA's) in dit programma. In dit kader zou zij om te beginnen het pilotproject Ketenvorming AMA's onder de aandacht willen brengen. Het Centraal Orgaan opvang asielzoekers (COA) is hierover met een aantal organisaties uit het veld in gesprek. Dit project zou zeker niet misstaan op de lijst aan opleidingen voor 2001.

Voor wat betreft het plan voor de decentrale Jeuginformatiepunten en hier eenmalig f 15.000,-- voor uit te trekken vraagt zij zich af of een structurele financiering niet beter is in verband met de continuering. Verder is er al enige tijd geen Drentse kindertelefoon meer. Zij vraagt het college deze weer in ere te herstellen en in de plannen van volgende jaar mee te nemen. Ten slotte vraagt zij aandacht en steun voor een aanvullend voorstel met betrekking tot bestrijding van kindermishandeling. Naar aanleiding van het manifest dat de reflectie- en actiegroep aanpak kindermishandeling (RAAK) heeft uitgebracht kwam het idee naar voren in Drenthe er een traditie van te maken voorop te lopen op het gebied van jeugdzorg door dit te doen met een vooruitstrevend pilotproject van

preventie van kindermishandeling. In het manifest van RAAK staat op het wensenlijstje dat ouders op het consultatiebureau moeten kunnen leren hoe hun kinderen zich emotioneel veilig kunnen ontwikkelen. Zij vraagt het college om de mogelijkheden voor een dergelijk pilotproject in de komende jaren te onderzoeken.

Mevrouw SMILDE merkt op dat preventieve jeugdzorg geen provinciale taak is.

Mevrouw VAN DIJK antwoordt dat zij dit niet duidelijk in beeld heeft.

Mevrouw NIEUWENHUIZEN complimenteert het college voor de jaarring 2001. Zij vraagt waarom de voorbereiding met de Werkgroep Regiovisie niet optimaal heeft kunnen plaatsvinden. Welke mogelijkheden zijn er voor harmonisatie van het cliëntenbeleid als er zo verdeeld wordt gereageerd op het advies van de commissie-Günther? Wat staat er in de onderzoeksresultaten van de cliëntenvertrouwenspersoon? Zijn die resultaten al gepresenteerd en waarom staan die niet vermeld in het stuk? Het stappenplan van het noordelijk platform van cliëntenorganisaties zou eind 2000 klaar zijn. Hoe staat het hiermee? De actiepunten over de kwaliteit van de zorg worden met de aanvulling van de seksespecifieke benadering doorgezonden vanuit 2001. Een andere samenstelling van de instellingen gaat zich er nu weer mee bezig houden. De eerste punten uit het stuk worden alle min of meer doorgeschoven. Op pagina 10 wordt duidelijk gemaakt welke instellingen en procedures er voor het jeugdklachtrecht zijn. Wat zijn nu de resultaten van het jeugdklachtrecht en hoeveel jongeren maken gebruik van het klachtrecht? Wat is de signaleringsfunctie van het PKJ? Op pagina 11 en 12 valt op dat er eerst een schaalvergroting in de jeugdzorg heeft plaatsgevonden en nu wordt ineens gesproken over subregionalisering. Dit lijkt erop dat er bij de Toegangen weer op plaatselijk niveau hulpverlening aan jongeren wordt geboden en dat lijkt er tevens op alsof de provincie terugkomt op de schaalvergroting. Dat laatste komt overigens nog een keer terug in het rapport. Volgens spreekster had adoptiezorg ook onder het aanbod van jeugdvoorzieningen gehoord en weet niet waarom dit apart genoemd wordt. Eind 1999 is er geld beschikbaar gesteld voor tienermoeders. Zij vraagt of dit project nu nog steeds niet van de grond is. Vervolgens is de vraag of er maar zo f 460.000,-- weggehaald kan worden bij Maria Christina en het kindershuis in

Meppel om de tekorten van de Toegangen te dekken. Hoe wil het college dat in 2001 doen? Op pagina 13 gaat het over de allochtone jongeren. Waar is het plan van aanpak hiervoor, aangezien dit eind 2000 klaar zou zijn? Is interculturalisatie mogelijk gezien de knelpunten en invalshoeken die hier genoemd worden? Voelen allochtone jongeren zich niet veiliger binnen hun eigen organisaties? Wat betreft het onderzoek van STAMM naar de relatie tussen jeugdzorg en onderwijs, merkt zij op dat dit nog op zich laat wachten. Wanneer wordt dit onderzoek afgerond? Er lijkt een positief initiatief te zijn tussen de Van der Reestschool en Papenvoort, maar dit bevindt zich nog in een beginfase. Het lijkt haar een positief initiatief. Wat hier te zien is is decentraal werken, wat na alle schaalvergroting en fusies niet wordt bekostigd door het Ministerie van OCenW. Enerzijds zijn er nog geen resultaten van de Support in Hoogeveen met betrekking tot vroegtijdige schoolverlaters terwijl er anderzijds in Coevorden een project op stapel lijkt te staan. Is dit aan de aandacht van het Actieprogramma jeugdzorg ontsnapt? Verder is zij benieuwd naar de manier waarop de problemen bij de Splitsing in Emmen opgelost gaan worden. Op pagina 16 en 17 staat dat in 1999 f 400.000,- voor een fusie tussen BJ en de Stichting Jeugdzorg Drenthe ter beschikking is gesteld. De fusie is rond en nu moet er gesproken worden over besteding van die gelden. Spreekster denkt dat de provincie dat geld beter kan terugvorderen. Verder wacht zij af wat er uit het Drents Onderzoeksnetwork naar voren komt. Op het gebied van preventieactiviteiten gebeurt er het een en ander in de vorm van PCP, Leefstijlonderzoek, vandalisnebus, HALT-bureaus kindertelefoons en jeugdbudswerk. Het is alleen de vraag of incidentele ontmoetingen op studiedagen van het Platform Jeugdcriminaliteit afzonderlijk genoemd moeten worden. Het lijkt spreekster namelijk niet meer dan normaal.

Mevrouw SMILDE vraagt of mevrouw Nieuwenhuizen haar kan uitleggen wat het betekent om te besturen op hoofdlijnen nu zij bijna met betrekking tot elke pagina van het voorliggende stuk een vraag stelt. De vragen van mevrouw Nieuwenhuizen zijn van een dermate detaillistisch niveau, terwijl er toch een heel helder stuk voorligt. Spreekster vindt dat deze manier van werken niet kan.

Mevrouw NIEUWENHUIZEN antwoordt dat zij dit stuk met plezier en zeer grondig heeft doorgenomen en dat zij een aantal vragen stelt

waar zeker over gediscussieerd kan worden. Het project voor transparant, goed gestroomlijnd integraal aanbod inzake kindermishandeling heeft het karakter van een soort overlegproject dat weer boven bestaande initiatieven komt te staan. Is het zinvol om daar geld aan te besteden? Het Advies- en Meldpunt Kindermishandeling loopt goed en daarover is zij verheugd. Over financiële normering ervan dient wel meer duidelijkheid te komen. Hetzelfde geldt voor het diagnostisch centrum in verband met seksueel misbruik van kinderen. Als het gaat om opvoedingsondersteuning voor risicogezinnen zijn de risicofactoren inkomen, eenoudergezinnen, huisvesting, opleiding, etnische en culturele afkomst. Is de provincie niet wat laat nu op dit moment wordt begonnen met specifieke trainingen voor hulpverleners en introductie van adequate methodieken? Risicogezinnen bestaan namelijk al langer dan vandaag en het Leger des Heils werkt er al langer mee. Is dit niet op een of andere manier met elkaar kortgesloten? Het opvoedingsinformatiepunt lijkt haar ook voor risicogroepen een goed idee. Zonder direct met je probleem te koop te lopen kunnen mensen naar een opvoedingsinformatiepunt. De voorlichting over de website is uitstekend en daarmee worden ook mensen die niet op Internet kunnen bereikt. De ontwikkeling van de Toegangen verloopt ook positief, misschien juist omdat zij decentraal werken. Samenwerking met lokale voorzieningen zou verbeterd moeten worden want een toegang kan niet geïsoleerd blijven staan in de gemeenten. Is het zorgtoewijzingsorgaan er nu wel of niet? Kan er niet meer vaart worden gezet achter de daghulp voor jonge kinderen tot en met 7 jaar? Op de pagina's 45 tot en met 50 gaat er een bedrag naar de Toegangen en een bedrag naar de bestrijding van kindermishandeling. Deze bedragen gaan met kleine stapjes omhoog. Zorgtoewijzing, case-management en diagnostiek verdubbelen alle in drie jaar tijd. Naar welke instellingen gaat dit geld en welke instellingen gaan deze drie functies uitvoeren?

De heer DIJKSTRA stelt voor dat de door mevrouw Nieuwenhuizen gestelde vragen voor wat betreft de technische aspecten tussen nu en de volgende statenvergadering door de gedeputeerde of een van de ambtenaren zullen worden beantwoord en dat de politieke vragen in de statenvergadering zullen worden beantwoord door de gedeputeerde.

De heer VAN DER SCHOOT waardeert dit stuk omdat er veel goed gebeurt. Er gebeuren eveneens veel ongrijpbare dingen. Hij sluit dan ook aan bij tekstvoorbeelden die mevrouw Smilde terzake heeft gegeven, want een actiepoint als het cliëntenbeleid moet goed worden geregeld. Echter, het is dan wel zinnig om vast te stellen wat er goed geregeld moet worden en wanneer dat wordt gedaan. Het actiepoint met betrekking tot klachten is zeer vrijblijvend. Het stelselmatig onder de aandacht brengen van dit punt betekent dus dat de klacht blijft bestaan. Hulp in de omgeving vindt plaats door een gerichte benadering, zo ziet spreker staan op pagina 35. Dat geldt dan kennelijk ook voor statenleden en andere risicogroepen. De verdeling der middelen is wel duidelijk en de planmatig aangestuurde aanwending ervan niet, al beseft spreker dat dat voor de Toegangen niet altijd even gemakkelijk te specificeren valt. Kortom, de provincie gaat eerst maar eens aan het werk ook al weet spreker nog niets over doelgroepenbereik, de onderverdeling daarbinnen, personeelsinzet en effectmeting omdat de capaciteit niet daadwerkelijk benut wordt of zelfs wordt overschreden. De afkortingenlijst maakt spreker triest. Zo'n 45 instanties werpen zich op een onbekend aantal jongeren. De vraag is dan ook hoeveel jongeren feitelijk bereikt worden. Hoe hoog is het percentage overhead daarbij? Graag wil spreker een schema hebben van evaluatie en rapportage na deze commissievergadering.

Mevrouw DE VRIES antwoordt dat een aantal vragen die zijn gesteld door provinciale ambtenaren die veel van jeugdzorg weten, beantwoord kunnen worden. Zij stelt dan ook voor om wat betreft deze vragen bij het ambtenarenapparaat te rade te gaan, want deze ambtenaren kunnen de commissieleden volledig bijpraten voor wat betreft de details van jeugdzorg. Op die manier kunnen veel vragen worden weggenomen.

De heer Van der Schoot haalde aan dat het stelselmatig onder de aandacht brengen van klachten iets is wat kennelijk steeds terug gaat keren. Spreekster merkt op dat dit gelukkig wel gebeurt, want als de provincie dit niet zou doen dan gaat dat betekenen dat aan het feit dat mensen klachten kunnen indienen, geen bekendheid zal worden gegeven. Vorig jaar is een bijeenkomst georganiseerd waarbij het klachtrecht gepresenteerd werd, een commissie is ingesteld en geprobeerd is om het klachtrecht conform de regiovisie voor jongeren aansprekend te maken

zodat het onmiddellijk toegepast had kunnen worden. Het is jammer dat juist jongeren niet van het klachtrecht gebruikmaken en dat met name ouderen dat wel doen. De provincie hoopt dit te verhelpen door de instelling van een cliëntvertrouwenspersoon, hetgeen ertoe moet bijdragen dat er iemand is die een cliënt bij de hand neemt en richting de klachtencommissie leidt

De heer VAN DER SCHOOT merkt op dat er dus kennelijk een klachtenbeleid wordt beoogd. Het klachtenbeleid zoals mevrouw De Vries dat beschrijft vindt spreker niet terug in de beoordeling van het voorliggende stuk.

Mevrouw DE VRIES antwoordt dat dit een actiepoint is waarnaar na volgend jaar gekeken zal moeten worden. Juist omdat de provincie het zo belangrijk vindt, zorgt ervoor dat er zoveel aandacht aan wordt besteed. De heer Prinsen vroeg of er een wachtlijst is bij de toegang. Spreekster antwoordt dat die wachtlijst er in incidentele gevallen wel is, hoewel het niet zo zou mogen zijn. Door het feit dat de Drentse toegang bijna slachtoffer wordt van haar eigen succes, dreigt er een wachtlijst te komen. Daarom heeft de provincie ook geprobeerd om extra middelen binnen te krijgen. Deze middelen zijn binnengekomen en hebben ervoor gezorgd dat de wachtlijsten bij de Toegangen zijn weggewerkt. Tevens is te zien dat dit bedrag stijgt per jaar. Het geld daarvoor is ook geoormerkt en dat betekent dat landelijk juist gevraagd is om dat geld daar dan ook aan te besteden. Dat laatste is dan ook landelijk voorgeschreven.

Als het gaat over de jongerenparticipatie wordt er geprobeerd dit zo goed mogelijk gestalte te geven. De Drentse Jongerenraad wordt er altijd in betrokken, maar jammer genoeg komt er geen reactie van die zijde. De provincie heeft zelfs een Internetpagina voor de jeugdzorg waarmee wordt gepoogd jongeren te bereiken. Tevens is extra aandacht gevraagd met ondersteuning van STAMM bij de jongerenraad om het toch goed op de agenda te krijgen. Helaas heeft het college daarmee nog geen resultaten geboekt. Spreekster vraagt zichzelf ook af hoe dit op een nog betere manier gedaan kan worden. Waar spreekster aan zit te denken is om bijvoorbeeld een jaarring zoals die nu bestaat in de toekomst nog aantrekkelijker te presenteren en leesbaarder te maken, zodat in de toekomst de participatie door de eigen werkwijze niet gehinderd wordt. Als het gaat om de positie van de cliënt, alsmede de registratie,

dan doet de provincie alles wat er zou moeten gebeuren. Daarnaast is de provincie koploper op beide gebieden en dat betekent dat de provincie in Drenthe een voorbeeldfunctie heeft. Als het gaat om de positie van de cliënt doet de provincie er ook nog een schepje bovenop, maar wat zij zo graag zou willen is dat de positie van de cliënt ook wettelijk verankerd wordt. Daarop is in het verband van het IPO, alsmede in contacten met mensen van het Ministerie van OCenW de nadruk gelegd, zodat ook landelijk de positie van de cliënten steviger wordt geformuleerd. Hetzelfde geldt voor registratie. Ook het college vraagt zich af of het nog wel wat wordt met de registratie, maar ook daar voldoet de provincie aan het wettelijk vereiste. Op de provinciale programma's is dan ook niets of weinig aan te merken. De provincie doet er echter ook hier een schepje bovenop en daarom is een paar maanden geleden in deze commissie bepaald dat er subsidie vrij moest komen voor het Drents Onderzoeksnetwerk Jeugdwerk. Juist dat zou er voor kunnen zorgen dat er inderdaad een nog beter registratiesysteem van de grond komt. De regionale invulling van dat systeem start in 2001 en is dus een schepje bovenop datgene wat de provincie normaal gesproken zou moeten doen. Landelijk wordt er gekeken naar wat er in deze provincie gebeurt en hoe dit landelijk toegepast zou kunnen worden.

De heer VAN DER SCHOOT antwoordt dat hij laaiend enthousiast is over die aanpak en dat deze dan ook op veel meer welzijnswerk zou moeten worden toegepast.

Mevrouw DE VRIES hoopt dat bovenop het normale wat de provincie doet, dit in Drenthe iets extra's kan betekenen waardoor het op de voet volgen, het meten en registreren wordt vergemakkelijkt. Spreekster vindt echter wel dat de Drentse programma's qua vormgeving al in een vergevorderd stadium zijn. Er is gevraagd naar de Splitsing. De Splitsing zit al een tijd in zwaar weer. De commissie heeft de reactie van het Drenthe College gezien en daarvan zegt het Drenthe College dat het niet bij jeugdzorg maar bij onderwijs hoort. Spreekster denkt dat kijkend naar de samenwerking tussen jeugdzorg en onderwijs dit bij allebei thuis hoort en vandaar dat de provincie er ook geld in steekt vanuit jeugdzorg. Tot halverwege 2001 is de financiering geregeld en daarna dienen er alternatieve geldbronnen aangeboord te worden. Er wordt geprobeerd om vanuit Brussel geld te

krijgen. Als het dus gaat over het geld dat de provincie erin steekt, staat het provinciale aandeel dan ook niet ter discussie. Het gaat namelijk om de andere geldbronnen die gevonden kunnen worden. Er wordt ook gevraagd of het zmlk-onderwijs daar ook ondergebracht dient te worden. Het gaat er echter niet om dat de provincie daar zmlk-leerlingen wil onderbrengen, maar een deel van de groep leerlingen die vroegtijdig de school verlaat wordt wel gevormd door kinderen met gedragsproblemen, waarbij er juist van de deskundigheid van een zmlk-school gebruik kan worden gemaakt om toch weer een stukje meerwaarde aan onder andere Splitsing te geven. Als het gaat over arbeidstoeleiding zal het vaak gaan over het Drenthe College, maar als het gaat over mensen die weer naar school willen, zou die deskundigheid goed van pas komen. Op dit moment zit de Van der Reeschool voor zmlk alleen nog maar in Smilde. Dit heeft ook te maken dat alleen voor die vestiging de huisvestingskosten vergoed worden. Wat de provincie nu zo graag zou willen is dat de op die school aanwezige deskundigheid op meer plekken zou kunnen worden ingezet dan in Smilde alleen. In Papenvoort en Hoogeveen worden ook ervaringen opgedaan en deze zijn volgens spreekster ontzettend positief. Wat dat aangaat gaat het dus om een aanvulling en versterking van het aanbod. Er wordt gesproken over de reactie die het CAD gegeven heeft, namelijk dat de jeugdzorg veel te bureaucratisch is en dat de moeilijke jongeren niet bereikt worden. Dat het te bureaucratisch is, slaat echter op de jeugdzorg in zijn algemeenheid, terwijl juist de Drentse situatie daarin bestaat dat er concreet mensen bij elkaar worden gezet in de Toegangen die juist het bureaucratische karakter eruit hebben gehaald. Dat laatste is de beste garantie dat de vrees van de CAD niet bewaarheid wordt en daarom hoeft er ook niets gewijzigd te worden. In de beschouwingen staat voorts dat er door het ontvangen van extra middelen voor de Toegangen, de moeilijk bereikbare jongeren vanzelf bereikt zullen worden en er meer "outreaching" gewerkt kan worden. Op deze manier wordt een groot deel van de angst van het CAD weggenomen. Het CAD is een belangrijke partner in de Toegangen. Voor wat betreft de Toegangen is het Drentse model een "successtory" en op dit moment wordt er in Friesland naar gekeken en is er in Overijssel een motie aangenomen waaruit blijkt dat jeugdzorg vorm moet krijgen conform het Drentse model. Daarnaast wordt er door het provinciale ambtelijk

apparaat gewerkt aan een boekwerk over het Drentse model, waarop dit moment al veel vraag naar is.

Mevrouw Dirks spreekt over een project als Move, waar het sociaal-cultureel werk bij betrokken is. Bij het sociaal-cultureel werk is er een gedeelte dat bij de Toegangen hoort en indien daar wordt samengewerkt, zou er daar ook de link gelegd moeten worden. Mevrouw Nieuwenhuizen heeft aangehaald dat het Leger des Heils ook een aantal zaken op de rol heeft staan, maar met het Leger des Heils in Emmen bijvoorbeeld dient via de Toegangen te worden samengewerkt. Dat het niet in dit stuk staat, heeft te maken met het feit dat niet de provincie financiert, maar dat het uit een andere financieringsbron komt. De samenwerking en de verbinding is er echter wel degelijk. Er werd nog even gevraagd naar het diagnostisch centrum en of de provincie daar meer voor kan doen. Gerefereerd werd aan het hoge aantal kindermishandelingen in Nederland, terwijl er maar 40 plaatsen zijn bij het diagnostisch centrum. Spreekster zou willen dat het er meer konden zijn. De noordelijke provincies betalen het diagnostisch centrum en de zorgverzekeraars zijn inmiddels zover dat zij met de provincie meegaan. Het is iedere keer echter incidenteel, terwijl de provincie streeft naar landelijke erkenning zodat er landelijk geld voor komt en er een structurele financiering plaatsvindt. Haar eerste zorg is om die structurele financiering geregeld te krijgen en zolang dat niet is gebeurd, is spreekster al heel blij dat de noordelijke provincies in ieder geval ervoor kunnen zorgen dat die 40 plaatsen er zijn. De zorg deelt spreekster dus ook, en het onderwerp heeft zeker haar aandacht. Zij hoopt dat in de toekomst gezegd kan worden dat de structurele financiering is geregeld en dat er een mogelijkheid tot uitbreiding is.

Er is een vraag gesteld over kinderen in gezinnen die in armoede leven. Mevrouw Smilde heeft gelijk dat dit niet direct een provinciale taak is, maar er bestaat wel een verbinding met provinciaal beleid. Kijkend naar een project als "Jeugd aan zet" in Meppel, waar zij ook met deze problematiek op gemeentelijk niveau werd geconfronteerd, is er tevens een verbinding met het Bureau Jeugdzorg en hoe daarmee om wordt gegaan. Stel dat er een onderdeel met betrekking tot jeugdzorg ingezet moet worden, kan de verbinding heel gemakkelijk worden gelegd met een Bureau Jeugdzorg. Spreekster is het er dus mee eens dat het een eerste verantwoordelijkheid van gemeenten is, maar daar waar een aansluiting bestaat dan zal jeugdzorg zich daar nooit achter verschuilen.

Spreekster heeft bij de gehandicaptenzorg meegemaakt dat ouders zelf zorgen voor huisvesting. Op zich vindt zij dat best goede initiatieven, maar zij heeft dit bij jeugdzorg nog nooit meegemaakt. Zij kan zich daar ook niets bij voorstellen. Zij kent dit initiatief dan ook niet en denkt ook dat het niet wenselijk is. Juist als het op een gegeven moment gaat over jeugdzorg, dan gaat het in meer of mindere mate al om vrij intensieve vormen van zorg. Iets wat in de thuissituatie behandeld kan worden, heeft veruit haar voorkeur en dat gebeurt ook. Dit hoort echter thuis bij het preventieve vlak. Daarnaast zit de provincie bij het preventieve gedeelte en bij programma's zoals bijvoorbeeld Hulp aan Huis, wanneer cliënten zoveel mogelijk in een thuissituatie verblijven.

De heer PRINSEN antwoordt dat degenen die in de Volkskrant van afgelopen zaterdag hebben gekeken, zouden hebben gezien dat probleemgevallen feitelijk bij een instelling thuishoren. Doordat ouders ontevreden waren over de kwaliteit van de instellingen, ontstond daardoor een situatie waarin zijzelf hun mening meer naar voren konden brengen. Het gaat dus niet zozeer om een situatie die thuis opgelost kan worden, maar om een probleem van de instelling.

Mevrouw DE VRIES antwoordt dat het ook daar gaat over gehandicapten en niet over jeugdzorg. Bij gehandicapten kan spreekster zich er iets bij voorstellen want dan kunnen zijzelf kiezen bij welke zorgaanbieders zij de zorg halen. Mevrouw Schipper zegt dat haar kennis beperkt is en dat als spreekster dit heeft gehoord zij dit kan bevestigen. Dat laatste wil zij niet doen, maar het uitgebrachte compliment aanvaardt zij in dank. De verschuiving van curatieve zorg naar preventieve zorg vindt plaats en daardoor wordt mogelijk een beroep op zwaardere vormen van zorg voorkomen. De cijfers daarvan heeft zij niet direct bij de hand. Het werkt dus wel door, maar zal naar de langere termijn doorwerken en net als bij andere vormen van zorg komt de provincie dan wel in aanraking met het feit dat een groot gedeelte wordt verschoven naar de preventieve zorg, maar dat er altijd een categorie overblijft die zwaardere vormen van zorg nodig heeft. De heer Prinsen heeft het over Maria Christina en het kindertehuis in Meppel. De provincie wil mensen in een vroeger stadium helpen in een thuissituatie, waarmee de zwaardere vormen van zorg worden voorkomen. Tevens zullen maatwerk en differentiatie in de zorg, waarnaar in het voorliggende programma wordt gestreefd, ervoor

zorgen dat de aantallen ook verkleind kunnen worden, waardoor ook de differentiatie vorm kan krijgen. Dat betekent dat in samenwerking met de instellingen gekeken wordt hoe dit gedaan kan worden. Als bijkomend gevolg heeft dit dat daar waar bij handhaving van Maria Christina handen vol geld dienen te worden uitgegeven om het gebouw te renoveren, er gekozen is voor maatwerk, wat betekent dat voor een gedeelte van dat grote gebouw geen investering meer wordt gedaan omdat kleinere eenheden kunnen worden gerealiseerd.

De heer PRINSEN vraagt zich af of de 20 plaatsen die overblijven voldoende zijn voor de crisisopvang van de echt zware gevallen. Mevrouw DE VRIES antwoordt dat het een ervaringsgegeven is dat die plaatsen genoeg zijn voor de crisisopvang. Het voordeel van de manier waarop Drenthe omgaat met de jeugdzorg en het jaarlijks vaststellen van een actieprogramma is dat zodra gemerkt wordt dat de beleving van de werkelijkheid anders wordt, daar op ingespeeld kan worden. Spreekster weet niet meer wie de vraag stelde over flexibiliteit van middelen, maar juist de manier van werken met actieprogramma's is een erg flexibele manier van werken. Het beleid wordt namelijk niet voor vier jaar vastgesteld, maar per jaar en er kan dus per jaar flexibel op alle zaken worden ingespeeld. Er is gevraagd waarom het mentorprogramma niet wordt teruggevonden in het stuk. Het onderzoek hiernaar wordt volgende week gepresenteerd en daar komt een aantal aanbevelingen uit die met name verwerkt kunnen worden in de toekomstige jaarprogramma's. De mentorprogramma's zijn onderdeel van het onderzoek en het levert concrete aanbevelingen op die meegenomen zullen worden. Mentorprogramma's maken hier dus wel degelijk deel van uit. Het jeugdbudswerk is gemeentelijk beleid en dat is de reden dat dit niet als actiepunt is opgenomen. Spreekster heeft voldoende gezegd over preventie en de Toegangen. Het resultaat van het onderzoek naar de cliëntenvertrouwenspersoon is bijvoorbeeld dat er niet altijd per se een nieuwe dient te worden aangetrokken. Het zou best kunnen zijn dat in een instelling een willekeurige werknemer het vertrouwen geniet van cliënten en zo iemand zou dan kunnen worden aangesteld als cliëntenvertrouwenspersoon. Het SMN zou een stappenplan voor het noordelijk platform ontwikkelen. Dat zal wat langer op zich laten wachten en het kan zelfs zo zijn dat deze

opdracht teruggegeven zal worden omdat de verschillende provincies het niet met elkaar eens zijn over hoe dit moet worden georganiseerd. De totstandkoming van dat platform zal dus wat meer aandacht vergen dan zij gedacht had. Aa en Hunze is een succesfactor van belang. De toeloop van jongeren is enorm en dat betekent dat de gemeente daar zo ondersteboven van is dat deze daar ook meer geld in wil steken dan in het verleden. De gemeente vraagt daarvoor ook geld aan de provincie en ergens in 2001 zal gekeken worden hoe dit heeft gewerkt en dan komt de vraag hoe dit in andere plattelandsgemeenten in Drenthe als Borger en Odoorn kan worden gedaan. De SOS telefonische hulpdienst in Zwolle voor kinderen bedient een gedeelte van de zuidkant van Drenthe en wil daarom graag een deel van het geld daarvoor. Drenthe heeft een en ander ondergebracht bij de SOS telefonische hulpdienst in Groningen en indien dit een structureel probleem vormt, zal de provincie moeten kijken hoe dit met de hulpdienst in Zwolle wordt opgelost.

Mevrouw VAN DIJK merkt op dat er behoefte in het veld is aan een Drentse kindertelefoon. Is dat een goed initiatief?

De heer OPMEER antwoordt dat het technisch heel goed geregeld is. Afhankelijk van de plaats waar vandaan een jongere in Drenthe belt, wordt hij of naar Groningen of naar Zwolle doorverbonden. Voor de beleving van jongeren is er dus wel een kindertelefoon aangezien zij vanuit Drenthe kunnen bellen.

Mevrouw DE VRIES antwoordt dat de doorverbinding naar Groningen of Zwolle op zich een goede oplossing is voor de kindertelefoon in Drenthe. Indien er echter door financiering een gat dreigt te vallen, bij bijvoorbeeld de kindertelefoon in Zwolle, dan dient de provincie daar wel aandacht voor te hebben. Ten aanzien van de vraag naar alleenstaande minderjarige asielzoekers antwoordt zij dat deze problematiek bij het COA thuishoort.

Mevrouw VAN DIJK merkt op dat het straks onder de nieuwe Vreemdelingenwet zo is dat iedere asielzoeker die een status heeft gekregen, recht heeft op alle zorg, dus ook jeugdzorg.

Mevrouw DE VRIES antwoordt dat als een asielzoeker een status heeft gehad, hij of zij ook niet meer in een asielzoekerscentrum woont.

Mevrouw Van Dijk heeft het echter over mensen die nog in een centrum zitten en indien mensen in een centrum wonen, vallen zij voor de opvang onder het COA.

De heer PRINSEN merkt op dat hij met alleenstaande minderjarige asielzoekers werkt vanuit Jeugdzorg Drenthe in kleine wooneenheden in Hoogeveen.

Mevrouw DE VRIES antwoordt dat de status van deze minderjarigen echter dezelfde is als die van degenen die in asielzoekerscentra verblijven. Bij de jeugdzorg gaat het echter om interculturalisatie en daar dient de provincie zich op te richten. Indien er dan ook raakvlakken met jeugdzorg zijn dan dienen daar de oplossingen te worden gezocht. Bij de nieuwe wet op de jeugdzorg zijn er twee dingen relevant voor de provincie, namelijk om de totstandkoming van het Bureau Jeugdzorg als één rechtspersoon en de hulp die er in de toegang mag worden geboden. Dat zijn beide punten die de provincie graag anders wil zien. Spreekster denkt dat het niet haalbaar is om het Bureau Jeugdzorg als één rechtspersoon terug te draaien. In Drenthe werken de verschillende instellingen die zijn verenigd in het bureau prima samen. In de rest van Nederland werkt die samenwerking vaak niet, dus is er één rechtspersoon nodig. Het college denkt dat indien die ene rechtspersoon straks wel doorgevoerd wordt, daarvoor een goede Drentse oplossing kan worden gevonden. Met betrekking tot de hulp die er in de toegang kan worden geboden, lijken er weer landelijke verschuivingen plaats te gaan vinden in de richting van hoe dit in Drenthe is gegaan. Indien het Drents model een succesfactor is, leeft er ook de vraag waarom dit tot Drenthe beperkt moet worden en het niet uitgebreid wordt. Politieke aandacht is er dus en zij hoopt dan ook dat dat steeds meer in de Drentse richting zal verschuiven.

Wat betreft de vraag van mevrouw Kempe naar het bedrag van f 400.000,- voor de fusie van BJ en SJ Drenthe heeft het college precies aangegeven waar dit bedrag aan besteed kan worden. Er komen ook voorstellen terug met betrekking tot de mogelijke besteding van het bedrag. Wat het college doet is ervoor zorgen dat het geld conform hetgeen in het programma staat wordt ingezet. Een gedeelte van het geld is al weggezet. Halverwege het jaar 2000 is de fusie een feit geworden en dat betekent dat er een gedeelte aan fusiekosten is besteed vanwege het bij elkaar brengen van de organisaties. De rest

van de besteding van het bedrag loopt door en er vindt constant overleg over plaats.

De heer PRINSEN vraagt hoe het staat met de jongerenparticipatie. Jeugdzorg Drenthe is bijvoorbeeld bezig met een jongerencommissie. Is het niet mogelijk om met een aantal mensen die er verstand van hebben om de tafel te gaan zitten om te gaan kijken wat er met jongerenparticipatie kan worden gedaan? Wellicht dat zo gebruikgemaakt kan worden van jongeren die in bepaalde instellingen inspraakmogelijkheden hebben. Zelf kent spreker ook organisaties die ervaring hebben met jongerenparticipatie.

Mevrouw DE VRIES antwoordt dat het in ieder geval de moeite loont om te kijken hoe de jeugdparticipatie kan worden verbeterd. De suggesties die de heer Prinsen doet, zullen daarbij worden meegenomen.

Mevrouw VAN DIJK merkt op twee voorstellen voor pilotprojecten te hebben gedaan en heeft begrepen dat daarop in dit tijdsbestek niet kan worden ingegaan. Zij vraagt of het voorliggende stuk een A-stuk of een B-stuk wordt.

De VOORZITTER concludeert dat statenstuk 812 de A-status krijgt.

9. Statencommissiestuk van 2 augustus 2000, kenmerk 29/6.30/2000004982, Subsiëring projecten in kader van activiteiten zorg en algemeen welzijnsbeleid, en de aanvullende brief van gedeputeerde staten van 26 oktober 2000, kenmerk 43/6.3/2000010649, inzake subsiëring project Consultatiebureau voor Alcohol en Drugs (CAD)-Masiun

Mevrouw SCHIPPER merkt op dat nu de fusie tussen het CAD en de Stichting Masiun niet is doorgedaan als gevolg van het faillissement van de Stichting Masiun, het een goede zaak is dat de activiteiten van de Stichting Masiun worden overgenomen door het CAD. Daar zij het eveneens een goede zaak vindt dat het CAD zich verbreedt tot multiculturele groeperingen, kan de VVD-fractie zich heel goed vinden in het voorgestelde project en gaat zij akkoord met het verlenen van de voorgestelde bijdrage voor het CAD.

Mevrouw CEELLEN merkt op dat de medewerkers van Masiun zijn geïncorporeerd in het CAD en de

expertise van Masiun gaat dus niet verloren. Het voorliggende project is dan ook perfect en zij heeft alle vertrouwen dat het CAD hiervoor dan ook een goed plan van aanpak zal maken.

Mevrouw DIRKS sluit zich bij voorgaande sprekers aan.

Mevrouw NIEUWENHUIZEN merkt op dat als de wens van de gemeente Assen is om over te gaan op integratie van welzijnsinstellingen, waarom moet de provincie daaraan dan meebetalen? Als voorwaarde voor meebetaling zou zij graag willen zien dat geëvalueerd wordt wat er van die multiculturalisatie terecht komt.

Mevrouw DE VRIES antwoordt dat de provincie hieraan moet deelnemen omdat het een sectoroverstijgend project is en omdat daarbij de provincie kan helpen. Binnen het Fonds zorg is daarvoor een budget beschikbaar en dat betekent dat de provincie dit kan honoreren, zodat er een stuk meerwaarde ontstaat voor verslavingszorg. Als het goed is, zal er van multiculturalisatie veel terecht komen, aangezien er twee organisaties worden samengevoegd. Masiun werkte voor een specifieke doelgroep en juist om te zorgen dat dit in één organisatie kan gebeuren door verschillende culturen bij elkaar te brengen, kan de doelstelling voor de werksoort worden behouden. Daarvoor is een bepaald traject nodig waarvoor de verschillende instanties afzonderlijk geen mogelijkheden hebben en daarom wil de provincie dat stuk meerwaarde toevoegen, ook omdat de provincie deelname van het CAD in de Toegangen van het grootste belang acht.

10. Statencommissiestuk van 6 november 2000, kenmerk 42/6.12/2000010354, Herbouw Vervenershuisje

De heer PRINSEN kan zich vinden in dit stuk. Er wordt alleen de term "belangrijk monumentaal pandje" gebezigd en hij heeft het gevoel dat indien een dergelijk pandje met een moker wordt benaderd, afbraak daarvan niet tot de mogelijkheden behoort. Hij vindt het dus vreemd dat een belangrijk monumentaal pandje sowieso afgebroken en herbouwd wordt. Dat het later weer wordt herbouwd geeft wellicht aan hoe belangrijk en monumentaal het pand was.

Mevrouw SCHIPPER vindt het op zich goed dat een pre-industrieel monument behouden blijft voor de doelgroep in het kader van cultuurtoerisme. Er

blijkt nogal wat verwarring te zijn geweest over de hoogte van het bedrag in de gemeenteraad van Hoogeveen en zij heeft begrepen dat de raad van Hoogeveen de bijdrage niet wil honoreren. De vraag is of die geluiden de provincie ook bekend zijn. Wie heeft er de regie in het monumentenbeleid ten aanzien van die monumenten die niet voorkomen op de lijst van jonge monumenten? Is er bijvoorbeeld beleid geformuleerd ten aanzien van het industriële erfgoed? Spreekster denkt het niet, terwijl zij verwacht dat dergelijke verzoeken voor bijdragen in het behoud en onderhoud van dergelijke monumenten de provincie in toenemende mate zullen bereiken omdat het belang ervan steeds meer gezien wordt. Moet daar dan geen beleid op worden ontwikkeld en dienen daar dan geen middelen voor te worden gereserveerd?

De heer ZOMER gaat op voorhand akkoord met dit stuk. Wie is momenteel eigenaar van dit huisje? Hij heeft met verbazing een passage gelezen op de eerste pagina van het stuk met betrekking tot de financiering met Europese middelen. Het komt erop neer dat de provincie achter het net heeft gevestigd omdat het Noord-Nederlands Bureau voor Toerisme (NNBT) de provincie voor was. Hoe is over het algemeen die competitie geregeld? Wie het eerst komt, die het eerst maalt?

De heer HOEKSTRA vindt dit een goed initiatief. Persoonlijk had hij het mooier gevonden als het op de plek was blijven staan waar het stond omdat het daar van oudsher hoort. Dat is wellicht wat puristisch en uit praktische overwegingen is het daarom goed om het te verplaatsen. Het pandje heeft ook een nieuwe bestemming gekregen, en daar stemt hij mee in.

De heer WENDT merkt op dat het een prachtig specifiek Drents project is waar eigen regels op kunnen worden toegepast. Helaas ziet de gemeenteraad van Hoogeveen meer in hangars die dertig keer zoveel gaan kosten. Hij stemt in met dit stuk.

De heer VAN DER SCHOOT stemt in met dit voorstel.

Mevrouw DIRKS vindt het een goed voorstel. Herbouw van dit pandje is een creatieve werkwijze en indien dit vaker voorkomt, dient er wellicht beleid op geformuleerd te worden. Er dient ook ruimte te zijn om creatief beleid te

voeren en zij is heel blij met de rol van Stichting "Het Drentse Landschap" in het geheel.

TOEZEGGINGEN: geen.

Mevrouw BRINK antwoordt dat ook het college haar vraagtekens had bij de afbraak van dit pandje, maar dit bleek destijds nodig omdat er ter plekke nieuwbouw gerealiseerd zou worden. Wellicht was dit erg jammer en kost herbouw nu veel geld, maar het gaat wel om het kleinste huisje van Drenthe, wat een extra hoog aaibaarheidsgelalte meebracht. Het pandje stond niet op de provinciale monumentenlijst en dat heeft meer te maken met het feit dat de cultuurhistorie voor wat betreft de periode 1850-1870 in Drenthe redelijk voor elkaar is. Er is ook een lijst van panden met een belangrijke cultuurhistorische waarde en de rest is nog niet helemaal in beeld. De regie van de monumentenlijst is in handen van de provincie, maar er moet op de andere monumenten beleid worden ontwikkeld en daar ligt een taak voor het Erfgoedhuis Drenthe. Toevallig is op 21 november 2000 gesproken over een revolving fund voor dit soort activiteiten en spreekster ziet er wel de zin van in om ook dit soort zaken uit dat fonds te financieren. De gemeente Hoogeveen is de eigenaar van het pandje. De NNBT was destijds het eerst omdat de provincie in het begin niet eens in beeld was. De gemeente Hoogeveen heeft ingestemd met het bedrag van f 25.000,- en het NNBT had eerder de Europese fondsen aangeboord dan dat de provincie in beeld kwam. Toen het NNBT vervolgens nog geld miste, kwam deze organisatie bij de provincie en er zijn in 1998 al afspraken over gemaakt. Het huidige college is daarom met de afspraken die destijds zijn gemaakt, meegegaan.

Mevrouw SMILDE vraagt of het nu vaker zo is dat de provincie harder moet lopen om Europees geld binnen te halen omdat anders het NNBT de provincie te vlug af is.

Mevrouw BRINK antwoordt dat dit niet het geval is, maar dat de NNBT eerder in beeld was dan de provincie. Van competitie tussen provincie en het NNBT was geen sprake, want de provincie pleegt over het algemeen juist te overleggen met het NNBT.

11. Sluiting

De VOORZITTER sluit de vergadering om 11.31 uur.